

Потписан меморандум о сарадњи четири пограничне општине

Страна 2

**ВЕЛИКИ ЉУДИ
МАЛЕ СРБИЈЕ:**

ЉУБОДРАГ САВИЋ

**Лепше је
тамо где
нисам**

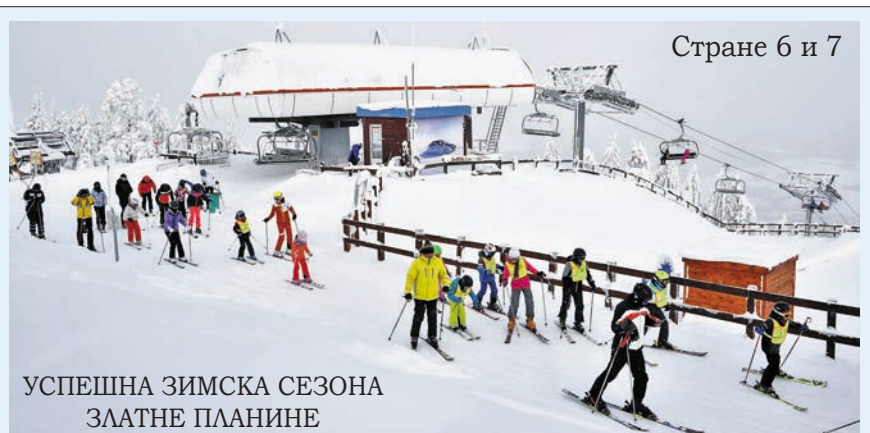
Стране 16 и 17

Подстицај за развој пољопривреде и у 2021. години

Страна 10

Стране 6 и 7

УСПЕШНА ЗИМСКА СЕЗОНА
ЗЛАТНЕ ПЛАНИНЕ

**Златибор уз раме са европским и
светским туристичким центрима**

Потписан меморандум о сарадњи четири пограничне општине

Председник општине Чајетина Милан Стамаковић рекао је да је потписивање докумената изузетно значајно јер омогућава сарадњу на пољу заштитне животне средине, у туризму, економији, размени културних и спортистичких садржаја, а све то кроз институције

Представници општина Вишеград, Рудо, Чајетина и Прибој потписали су у Вишеграду у понедељак, 1. марта, Меморандум о сарадњи чији се битан део односи на повезивање деце из ове четири општине како би упознала све знаменитости ових крајева, известила је агенција СРНА.

Начелник општине Вишеград Младен Ђуревић је након потписивања Меморандума новинарима рекао да је отворено много тема и начина како ове општине могу да сарађују у наредном периоду, а да ће повезивање деце бити један од првих заједничких пројеката.

Ђуревић је изразио задовољство Меморандумом, те представницима општине Рудо посебно захвалио за исказано интересовање за сарадњу.

Председник општине Чајетина Милан Стамаковић рекао је да је потписивање Меморандума изузетно значајно јер омогућава сарадњу на пољу заштите животне средине, у туризму, економији, о размени културних и спортских садржаја, а све то кроз институције.

Према Стамаковићевим речима, заједнички Меморандум је допринос националним пројектима, а значајан је за Србију и Републику Српску пре свега због изградње ауто-пута чији је један крак иде од Пожеге до Вишеграда.

Председник општине Прибој Лазар Рвовић рекао је да је ово подстицај да се реализују заједнички пројекти и користе средства из фонда прекограничне сарадње, али и из дела који финансира Србија.

– Наши проблеми и интереси су слични, пре свега у области туризма и саобраћаја, а реч је о пројектима које реализује Србија, и морамо да створимо услове да они и заживе – истакао је Рвовић.

По његовим речима, осим ауто-пута, значајни пројекти су Аеродром „Поникве“, а нарочито реконструкција пруге Београд-Бар, али и међусобно повезивање ове четири општине.

Начелник општине Рудо Драгољуб Богдановић изразио је наду да ће овај Меморандум бити у интересу свих грађана.

– Ми смо наслоњени једни на друге и сарађивати морамо – искрено је изјавио Богдановић. ■

ЗЛАТИБОР СПРЕМАН ЗА ДОЧЕК ЧЕШКИХ ИНВЕСТИТОРА

Пријатељ остаје пријатељ

Након више него успешне посете чешког премијера Андреја Бабиша Београду фебруара ове године, констатовано је да постоји интересовање тамошњих инвеститора да посете Србију, амбасадор Чешке Републике у Београду, његова екселенција Томаш Кухта, организовао је средином марта радни ручак за председника општине Чајетина Милана Стаматовића и његове сараднике. Овај догађај је наставак је иницијативе за сарадњу на локалном нивоу, о којој је вило речи када је амбасадор Кухта почетком године обишао „Голд гондолу“ на Златибору и уверио се у широку понуду коју Златибор пружа као једина планина у Србији на којој сезона траје током целе године.

Амбасадор Кухта је најавио посету привредника из Чешке Републике крајем месеца, јер постоји интересовање за свеобухватним интензивирањем сарадње са Србијом, посебно у областима, попут туризма, које су највише погођене пандемијом корона ви-

Амбасадор Чешке Републике у Београду, његова екселенција Томаш Кухта и председник општине Чајетина Милан Стаматовић

руса. Обзиром на то да се очекује наставак разговора на највишем нивоу, оценио да је одличан тренутак за нове развојне пројекте

који ће додатно учврстити односе две пријатељске земље.

Господин Стаматовић се захвалио на срдачном пријему и

могућности да у директном разговору пренесе планове развоја Златибора у наредном периоду. Оценио да је интересовање за најдуже гондолу изванредном и да су прогнозе стручњака да ће се сама инвестиција исплати у року од годину дана, што у области туризма представља изузетан успех. Очекује да ће нарочито страни туристи бити заинтересовани за најпосећенију српску планину, када се у најскорије време заврши реконструкција аеродрома „Поникве“ који је удаљен једва десетак километара. Том приликом, Стаматовић је позвао чешке инвеститоре у посебан билатак и подвукао да ће локална самоуправа на чијем је челу, максимално ефикасно изаћи у сусрет свима и одговорити на сва евентуалним питањима.

На разстанку, у знак захвалности и за успомену на заједничко време проведено у Београду, Милан Стаматовић је његовој екселенцији амбасадору Кухти уручио слику Владимира Митровића „Златиборски пејзаж“.

ПОСЕТА ДЕЛЕГАЦИЈЕ
ПАЛА ЗЛАТИБОРУ

Наставак успешне сарадње

– Наставићемо реализацију свих програма прекограничне сарадње, првенствено у области туризма и пољопривреде, а спремни смо да пружимо сву врсту помоћи, материјалну и нематеријалну, нашем народу у Републици Српској. Одлична сарадња крунисана је и током Међународне бицикличке трке кроз Србију која је прошле године вожена од Источног Сарајева, преко Пала и Златибора до Новог Сада – изјавио је Милан Стаматовић, председник општине Чајетина,

након разговора са делегацијом општине Пале.

Прве озбиљније контакте и међуопштинску сарадњу започели смо 2009. године, напомиње Стаматовић, а недавно смо угостили екипу новинара из Републике Српске који су се посебно интересова-

вали за пројекат златиборске гондоле али и остале локалитете занимљиве за туристе, с друге стране Дрине.

Посебна пажња у разговору две делегације посвећена је могућности да спортске екипе са Пала своје припреме обављају на Златибору.

Одобрена средства за пошумљавање

Ово је први пут да Општина Чајетина учествује на оваквом конкурс, те се захваљује надлежном министарству што је препознало потребе ове локалне самоуправе

Општини Чајетина је од Министарства заштите животне средине за Пројекат „Пошумљавања претоварне станице Златибор“ одобрено 1.557.192 динара, на основу јавног конкурса за доделу средстава за суфинансирање реализације пројеката пошумљавања у циљу заштите и очувања предеоног диверзитета у 2021. години. Овим пројектом предвиђена је садња око 1.300 младих вишегодишњих аутохтоних врста – црног бора, брезе и оморике. Укупна вредност поменутог пројекта је 2.024.748,50 динара, који ће ресорно министарство финансирати са поменутом сумом, док ће Општина Чајетина намирити остатак.

Пошумљавањем наведеног локалитета значајно ће се увећати проценат зеленила, што би практично имало вишеструку функцију, од рекултивације

земљишта, преко заштите од деградације, очувања визуре и аутентичног изгледа предела, до спречавања ерозије и стабилизације тла. То су, заправо, преваходни циљеви овог пројекта.

Добродошла помоћ

Јавни конкурс надлежно министарство расписало је 1. фебруара 2021. године у циљу повећања пошумљености територије Републике Србије, на земљишту које је у надлежности локалних самоуправа и градских општина. На јавни конкурс пристигле су укупно 52 пријаве, а средства су одобрена за 39 градова и општина, међу којима је и Чајетина.

Пројекат „Пошумљавање претоварне станице Златибор“ је смишљен ради пошумљавања парцеле претоварне станице у туристичком месту Златибор и својом локацијом и функцијом делимично угрожава амбијенте је потребна њена санација. Површина која ће бити пошумљена износи пола хектара (0,46 ha), разврстана на три микролокације на којима ће се засадити саднице црног бора и брезе. У плану је и садња дрвореда дужине 264 метара за који су планиране саднице оморице.

С обзиром да је реч о деградираној површини, овај пројекат предвиђа најпре извођење обимних припремних радова који подразумевају дренарање и насапање земље, па тек онда садњу. Како је време садње пролеће или јесен, очекује се да се упролеће обаве припремни радови, а да се пошумљавање и формирање дрвореда оставе за јесен. Радове ће изводити Комунално јавно предузеће „Зла-

ПОТПИСАН УГОВОР ЗА ПРОЈЕКАТ ПОШУМЉАВАЊА

Оморика, бреза и бор за Златибор

Представници општине Чајетина и Министарства заштите животне средине у четвртак, 25. марта 2021. године ставили су потписе на уговор за спровођење пројекта „Пошумљавање претоварне станице Златибор“. Овим пројектом је предвиђено да се пошуми девастирани простор око претоварне станице на Златибору. Планирана је садња панчићеве оморице, бора и брезе с обзиром на врсту подлоге, како би се очувале предеоне карактеристике. За следећу годину се припрема пројекат за пошумљавање већих површина, али и планира пројекат пејзажног уређења некултивисаних површина у насељу Златибор.

тибор“ из Чајетине под надзором инжењера шумарства.

Наставак следи

Ово је први пут да Општина Чајетина учествује на оваквом конкурсу, те се захваљује надлеж-

ном министарству што је препознало потребе ове локалне самоуправе. Такође, захвалност припада и стручним сарадницима који су израдили Пројекат пошумљавања – Горану Станићу дипломираном инжењеру

шумарства, мр Дарку Ђуровићу, и Ивану Мијаиловићу који је инжењер грађевинарства.

У плану је да се на следећем позиву аплицира са предлогом пројекта који би обухватио већу површину ободних делова Златибора. Јер, убрзани развој туризма на територији општине Чајетина имао је и низ негативних последица које су утицале на предеоне карактеристике планине. Неке од њих су биле предвидљиве, а неке не, те постоји

Овим пројектом предвиђена је садња око 1.300 младица вишегодишњих аутохтоних врста – црног бора, брезе и оморице

план да се оне санирају. Општина Чајетина има намеру да буде прва еколошка општина у Србији и с тим у вези предузима низ активности. Једна од њих је управо пошумљавање локација које су угрожене досадашњим развојем туристичких капацитета, а с њима и пратећих комуналних активности. Подсећања ради, током прошле године у ужем центру Златибора засађено је више од триста листопадних стабала, као и високих четинара, туја и других вишегодишњих биљака, а са тим трендом ће се наставити и убудуће.

Иначе, 21. марта обележен је Светски дан шума под слоганом „Обнова шума – пут ка опоравку и благостању“.

Нови кипер у строју КЈП „Златибор“

У оквиру реализације Плана јавних набавки, КЈП „Златибор“ Чајетина купило је нови камион кипер, MAN 6x6, носивости 33 тоне, чија је вредност 14.229.384,00 динара са ПДВ-ом. Ново возило користиће се како за потребе Зимске службе, тако и за потребе грађевинске оперативе и одвожење кабастог отпада.

Осим тога, набављено је и путарско теретно возило – кипер, вредности 2.334.960,00 динара са ПДВ-ом, првенствено намењено Служби зеленила, што не искључује његово ангажовање и у другим службама.

Упоредо је извршена набавка још 100 нових пластичних контејнера запремине 1,1 м кубни, вредности 2.322.000 динара са ПДВ-ом. Исти ће бити распоређени на нове локације у насељеном месту Златибор, а одређени број послужиће за замену металних, или оштећених.

УСПЕШНА ЗИМСКА СЕЗОНА ЗЛАТНЕ ПЛАНИНЕ

Златибор уз раме са европским и светским туристичким центрима

Протеклу зимску сезону на Златибору, упркос неповољним општим епидемиолошким (не)приликама, обележио је велики број гостију и висока попуњеност смештајних капацитета. Празници, обиље снежних падавина и богата туристичка понуда додатних садржаја и ове зиме су показали да Златибор може да стане уз раме европским туристичким центрима када је реч о разноврсности понуде, али и услови за безбедан боравак.

Иако је сезона скијања у Ски-центру "Торник" почела тек 13. јануара, нешто касније од планираног, на време су припремљене и утабане стазе уз велике напоре ЈП „Скијалишта Србије“, коришћењем сваког минуса и ниске температуре за прављење снега. То је омогућило да скијаши више од два месеца уживају

у омиљеним зимским спортовима. Продужетку ски-сезоне допринели су временски услови током марта. Снежне падавине и мартовска температура тек нешто изнад нуле омогућили су туристима да у скијању и активности на снегу проведу дуже него што је било очекивано. Зимском сезоном задовољни су и власни-

ци ски-школа и ски-лифтова на Обудовици, јер су временски услови омогућили да се током марта надокнади недостатак снежних падавина с почетка зиме.

Пуна међусезона

Период између летње и зимске сезоне, који је протеклих година на Златибору био испуњен одр-

жавањем многобројних конгреса и семинара, за сада мирује због тренутне епидемиолошке неповољне ситуације. Празници карактеристични за овај период су та нама, па су током марта туристички промет на Златибору обележили викенд боравци и скијаши којима су снежне падавине ишле на руку. Време туристичког затишја Туристичка организација Златибор користи за промоције „Златне планине“ и припреме за предстојећу летњу сезону.

– Због актуелне епидемиолошке ситуације ТО Златибор није у могућности да спроводи маркетиншке кампање и промоције у оном обиму и на начин како смо то до сада радили. Због тога, како бисмо се прилагодили ситуацији, спроводимо их углавном преко интернета. Напоре улажемо у промоцију овог одређеног и путем званичног сајта, где су неке од

главних активности објављивање ваљаних текстова и благовремено информисање. Велику посећеност сајта користимо како бисмо туристима приближили све што Златибор може да им понуди. Кроз лепе и корисне написе афирмишемо локалитете којих на Златибору има у изобиљу, дајемо потребне информације о свему што гостима може олакшати боравак на нашој планини. Тако смо у протеклом периоду, поред објављивања важнијих сервисних информација, јавности понудили текстове на тему – зашто би требало посетити духовне бисере Златибора, манастире Увац и Дубраву, због чега је Златибор рај за власнике кућних љубимаца и који смештајни објекти их примају, где се може активно вежбати у природи, које су погодности спа и велнес садржаја наших хотела... и многе друге – каже за „Златиборске вести“ Владимир Живановић, директор ТО Златибор.

Нови медији за нови сезону

Туристичка организација Златибор веома је активна и на друштвеним мрежама. Фејсбук, Инстаграм и Твитер налози сваког дана бележе одличне посете. Велики број активних пратилаца резултат је објављивања ваљаних садржаја и поузданих информација.

Манастир Дубрава

Манастир Увац

– Током протеклог периода урадили смо и нову серију спотова са зимским мотивима. Очекује нас и снимање кратких емисија о самој планини у којима ће фокус бити на промоцији сеоских туристичких домаћин-

става, с обзиром да смо прошле године урадили кратке промотивне спотове о нашим хотелима. Јако је важно да останемо у жижи интересовања туриста! Циљна група су нам људи који управо одлучују где ће путова-

ти у наредном периоду, када се стабилизује ова епидемиолошка ситуација. Сада се промоција односи на туристе из наше земље, јер нам 95 одсто гостију долази из Србије – ближе објашњава Живановић.

Још један од активних видова промоције су и Електронске новине ТО Златибор, које ТОЗ објављује сваког месеца. У дигиталном издању ових садржајних новина, преко којих актуелне теме из нашег туризма стигну до већине српских медија, приказује се најважније, описује најзанимљивије и своди постигнуто. Електронски часопис направљен је у складу са савременим информативним нормама као покушај да се још даље чује глас и виде фотоси о златиборским садржајима и дешавањима. А за протекла два месеца, како су почеле да се објављују, наше Е новине наишле су на добре реакције јавности.

– За наредни период припремамо и друге активности. Када здравствене прилике дозволе кренуће се са реализацијом већ договорених посета страних туроператора, а у складу са епидемиолошком ситуацијом биће организоване и поједине културне манифестације, али у строго контролисаним условима – најављује Владимир Живановић.

Т. О. З.

ПОВОДОМ ДАНА ЖЕНА, КАРТЕ ЗА ВОЖЊУ ГОЛД ГОНДОЛОМ
НА ЗЛАТИБОРУ БИЛЕ СУ БЕСПЛАТНЕ ЗА СВЕ ГОШЋЕ

Незаборавни празнични поклон

На предлог Савета за родну равноправност општине Чајетина, предузеће „Голд гондола“ је одлучило да се све жене 8. марта возе бесплатно. Такву вожњу у понедељак је искористило 450 жена, а утисци су били веома добри. Ево неколико најупечатљивијих:

„Управо смо стигле, и таман смо добиле бесплатну вожњу, хвала општини Чајетина. Одушевљене смо.“

„Нас четири пензионерке из Лазаревца смо саме себе частиле за Осми март.“

Безбедност пре свега

Од 30. марта до 10. априла извршиће се неколико интервенција на гондоли у склопу планираног сервисирања за ову годину. Техничари „Поме“, француског произвођача и испоручиоца опреме, а уз асистенцију радника гондоле, извршиће тромесечни и шестомесечни преглед свих станица и комплетне трасе, уз одређена ситна подешавања уколико се за тим укаже потреба.

Гондолом до звезда

Популарност Голд гондоле не јењава ни у марту који традиционално важи за најслабије посећен месец у години. Уз већ очекивано интересовање за возњу, све је више компанија заинтересованих за неки вид рекламирања, али и познатих личности привучених атрактивношћу иве наше инсталације. Како је, поред финансијског дела пословања, и маркетинг подједнако важан, желели смо да нашу промоцију не окончамо само класичним формама.

Ових дана смо имали част да угостимо Ивану Селаков, популарну музичку звезду са ових простора, која је изразила жељу да сними спот за своју нову песму управо на нашој гондоли. Уз велику жељу да јој у томе помогнемо, угостили смо Ивану и њен тим и уз помоћ наших запослених, омогућили јој да тај посао обави што професионалније.

Ивана Селаков, осим што се показала као велики професионалац, нашла је времена и за разговор и фотографисање и са нашим запосленима, и са присутним туристима, узгред похваливши Златибор и очигледан труд који руководство општине улаже у овај туристички центар свих ових година, а по њеним речима имала је прилику и да се лично увери у све лепо што је чула о нашој гондоли.

У ишчекивању њеног новог спота, за који верујемо да ће имати велику гледаност, надамо се да је ово само почетак једне лепе сарадње са познатим личностима, као и иницијална каписла за много више оваквих или сличних пројеката који ће увелико допринети афирмацији како гондоле, тако и целог Златибора на туристичкој мапи Србије, и шире.

„Дошли смо да уживамо пошто смо чули све о возњи, да траје дуго и да је лепо.“

„Предивни су утисци, заиста. Ми смо презадовољни целим Златибором и боравком овде. Презадовољни смо и самом возњом гондолом, прелепи су пејзажи.“

„Било је одлично, јако је пријатно возити се, а одушевиле смо се с обзиром да је било бесплатно.“

Извршни директор предузећа „Голд гондола“ Миломир Туцо-

Показало се да је Гондола изузетно посећена атракција са 400 до 500 путника дневно

вић каже да иако је зимска сезона на измаку, посећеност гондоле веома добра, а преко викенда је обично више од хиљаду путника дневно.

– Као предузеће донели смо одлуку да свим дамама на њихов Дан поклонимо бесплатну возњу, и видимо да смо их истински обрадовали. До такве

одлуке је дошло на иницијативу Савета за родну равноправност који нам је прошле седмице предложио да бисмо могли да покренемо једну такву акцију.

У самој златиборској гондоли ради 13 жена, што је готово трећина свих запослених, а махом су у администрацији или на продаји карата.

– Велико је интересовање за возњу, већина дама је била упућена, а оне које нису знале за нашу акцију баш су се лепо обрадовале, уз коментар да им нико сем нас није ништа поклонило за 8. Март – рекла је Оливера Богдановић Радовић, запослена као техничка подршка у Голд гондоли.

Од отварања у јануару, за непуна два месеца показало се да је Гондола изузетно посећена атракција са 400 до 500 путника на дневном просеку. ■

Украс завршног турнира АБА2 лиге био је – пловидба небом у Голд гондоли

Ма како драматично деловало навијачу који утакмицу гледа набијен емоцијама, кошарка није рат! Реч је о надметању младих истих склоности и умећа у игри коју

воле, којој су се посветили. Због тога утакмице у било ком спорту без злобе или скривених порука називамо и – надигравање. Турнири, какав је био и овај, златиборски,

за њих су одувек прилика и за весело дружење, а овог пута учеснике је највише занимала наша гондола. И, нико се није пожалио. Напротив!

ПОДСТИЦАЈ ЗА РАЗВОЈ ПОЉОПРИВРЕДЕ И У 2021. ГОДИНИ

Помоћ у праве руке

Општина Чајетина преко Привредног друштва „Златиборски еко аграр“ на разне начине пружа подршку пољопривредним произвођачима

Пољопривредници се могу из прве руке упознати са карактеристикама пољопривредних машина чија је промоција у току и сазнати услове куповине

Општина Чајетина преко Привредног друштва „Златиборски еко аграр“ на разне начине пружа подршку пољопривредним произвођачима. Све што је стратегијом руралног развоја предвиђено још пре пет година, а за период од 2016. до 2021, „Златиборски еко аграр“ настоји да спровођењем планираних мера, одржи у континуитету.

– Наше привредно друштво је добило сагласност од Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде програму мера подршке за спровођење пољопривредне политике и политике руралног развоја Општине Чајетина за 2021, па је ове године конкурсом планирано више подстицаја као што су инвестиције у физичку имовину, увећање стада из сопственог запата, кредитна подршка, органска производња, подршка младима у руралним подручјима као и прерада на газдинству. Што се тиче физичке имовине нема великих промена у односу на прошлу годину. Подстицаји за приплодна грла, за набавку опреме и механизације, за

Стефан Зечевић

сертификоване саднице воћа, набавку опреме за пчеларство.. износе 40 одсто, док је повраћај за набавку рибе млађи, опреме за рибање десет одсто мањи – каже Стефан Зечевић, стручни сарадник ПД „Еко Аграр“ из Чајетине.

Максимални износ које једно газдинство може да оствари у току једне године је 800.000 динара а домаћини која су три године заредом користила подстицаје по основу мере инвестиције у физичку

имовину, то право не могу остварити у 2021. години. Према речима Зечевића, интересовање за увећање стада из сопственог запата било је велико, тако да је присутно и ове године.

– За остављене јунице пољопривредници максимално могу остварити 25.000 динара, а за остављене козе, овце и свиње 7.000 по грлу. Услов је да свако грло које је предмет субвенције мора бити сигурано.

У циљу заштите свих традицио-

налних производа на подручју општине Чајетина, Златиборски Еко аграр успоставио је жиг гаранције под називом „Добро са Златибора“. На паркиралишту овог предузећа у току је промоција пољопривредних машина која има за циљ да пољопривредницима омогући да се из прве руке упознају са њиховим карактеристикама и условима куповине.

– Пољопривредници могу да дођу и погледају неке од машина које субвенционише „Златиборски Еко Аграр“, а реч је углавном и прикључним машинама јер не субвенционисемо тракторе. У на-

”

Максимални износ које једно газдинство може да добије у току једне године је 800.000 динара

”

редном периоду очекује се јавни позив од Министарства пољопривреде, водопривреде и шумарства за набавку нових трактора који ће такође бити изложени и на располагању свим заинтересованим пољопривредницима. Имамо ценовнике и осталих машина, уз целокупну понуду прихватајиву за локалну самоуправу и државу – рекао је Зечевић.

Услед неповољне епидемиолошке ситуације изазване корона вирусом, а у циљу ефикасније исплате подстицаја по хектару обрадиве површине, и у овој години ће се процес исплата вршити по моделу из 2020. и то без обавезе подношења захтева за остваривање права на подстицај Управи за Трезор. У случају регистрованог домаћинства у периоду од 30. 09. 2019 до 30. 09. 2020. године пољопривредни произвођачи се могу пријавити на мејл адресу Управе за аграрна плаћања.

Данка Миловановић

Са једног
од ранијих обележавања
ове промотивне акције

ЧАЈЕТИНА УСПЕШНО СПРОВОДИ ЕВРОПСКУ НЕДЕЉУ МОБИЛНОСТИ

Добрим планом до Еко-општине

Израда Плана одрживе урбане мобилности за општину Чајетина још једна је у низу активности у оквиру друге фазе програма „Подршка локалним самоуправама у Србији на путу ка ЕУ“ који финансира Влада Шведске, а реализује Стална конференција градова и општина: Савез градова и општина Србије (СКГО) у партнерству са Шведском асоцијацијом локалних власти и региона (SALAR).

Овај План је стратешки документ који даје усмерења за смањење негативних ефеката моторног саобраћаја и унапређење немоторизованих видова саобраћаја (пешачење, бициклизам) уз сагледавање потреба за кретањем свих друштвених група. С обзиром да је општина Чајетина такође веома активна у овој области и да редовно обележава Европску недељу мобилности, локална самоуправа је решила да израдом поменутог Плана додатно поради на остваривању визије и постане прва Еко-општина у Србији.

Предност пешацима и бициклистима

О плановима локалне самоуправе и Савета за безбедност саобраћаја општине Чајетина, заменик председника општине Чајетина Милоје Рајовић каже:

– Ми кроз овај план раз-

Милоје Рајовић

матрамо све локације које су добре у Чајетини, Златибору и околним селима ради изградње пешачких и бициклических стаза, а жељи да својим суграђанима и гостима омогућимо здравије начине кретања. СО Чајетина је новим људима поверила мандат за организацију саобраћаја на територији општине. То су, пре свега, саобраћајни инжењери, представници саобраћајне полиције ПС Чајетина и представници појединих јавних установа. Сви заједно имамо задатак да на-

правимо најбоља могућа решења која се тичу саобраћаја на територији општине Чајетина и да их предложимо Скупштини општине на даље одлучивање – истиче Рајовић и наставља: – Буџетом Општине опредељена су значајна средства управо за побољшање безбедности саобраћаја, како дече тако и одраслих, грађана, али и наших гостију у Чајетини и Златибору. Зато смо и почели овај пројекат и доносимо одлуке брзо, како бисмо могли да купимо потребна материјална средства

за бољу организацију и безбедност, и предложимо нове планове и пројекте што се тиче саме организације саобраћаја.

Боља контрола

Крајем прошле и почетком ове године донета је одлука да се значајно побољша опремљеност полиције у чајетинској општини. Поред тога, раде се и студије за изградњу пројеката за паркирање на територији општине, а пре свега у насељеним местима Златибор и Чајетина, а према речима Милоје Рајовића, очекује се да ће пројекти бити брзо завршени и самим тим брже и реализовани.

– Поред овог, ми организујемо и акцију бесплатне доделе ауто-седишта за малишане младим родитељима. Прошле године смо поклонили 114 таквих седишта, а ове године, са задовољством истичем, доделићемо 156 како бисмо могли своју децу безбедно да превозе у својим аутомобилима.

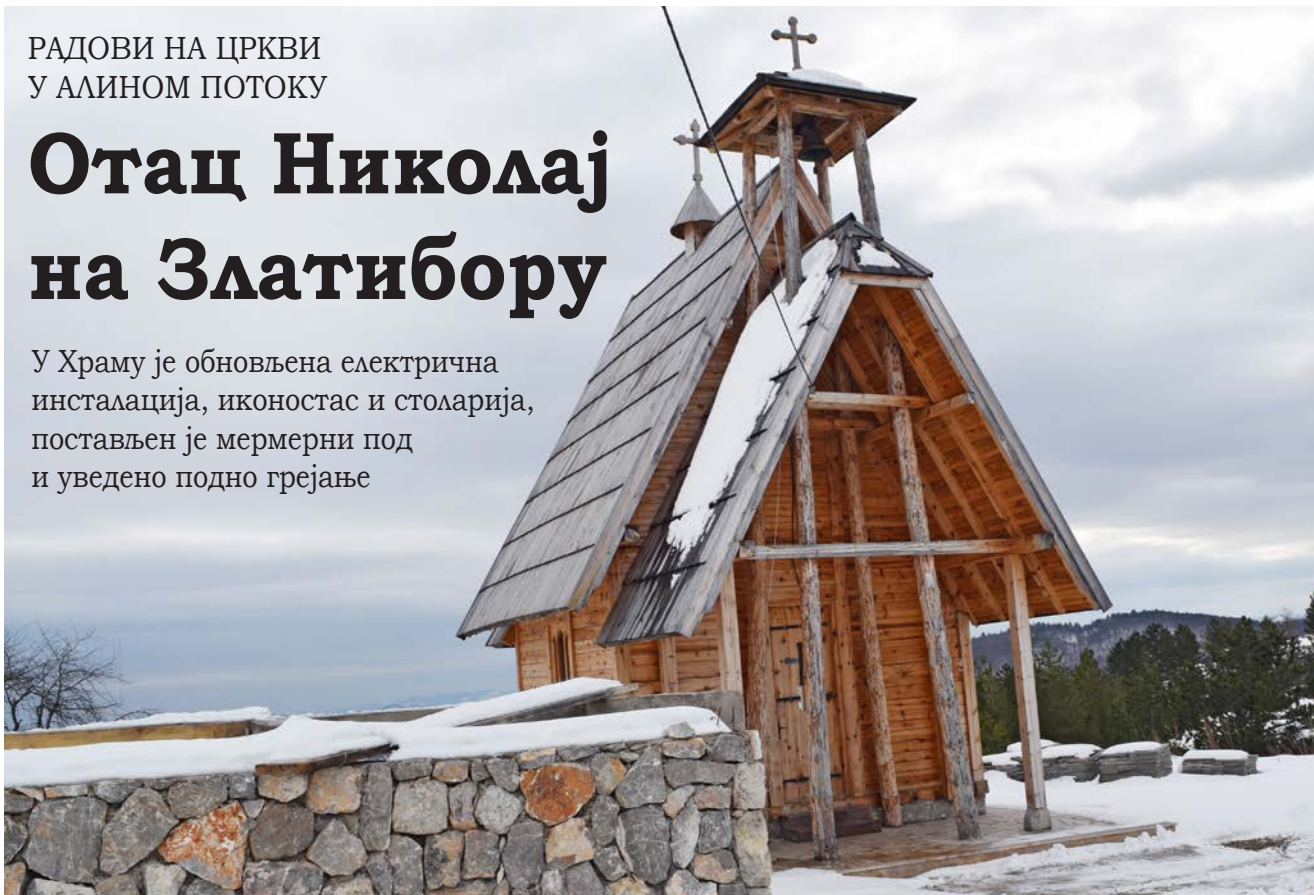
Тренутно се ради План генералне регулације 1. и 2. фазе као и детаљни планови. Милован Рајовић очекује да ће План одрживе урбане мобилности који се ради са Владом Шведске преко СКГО, бити завршен до 30. новембра ове године и наравно усаглашен са постојећом планском документацијом. Након тога кренуће се са изградњом поменутих стаза. ■

” Кроз овај план разматрамо све локације које су добре у Чајетини, Златибору и околним селима ради изградње пешачких и бициклических стаза ”

РАДОВИ НА ЦРКВИ
У АЛИНОМ ПОТОКУ

Отац Николај на Златибору

У Храму је обновљена електрична инсталација, иконостас и столарија, постављен је мермерни под и уведено подно грејање

У центру села Алин Поток, на месту званом Збориште, изграђена је црква-брвнара посвећена Преносу моштију Светог оца Николаја који се прославља 22. маја. Идеја је била да се храм посвети светитељу чији дан прослављају многи домови овог села. Од почетка градње, на цркви је урађено доста тога, а неки од радова за наредни период су уређење црквене порте, подизање оgrade око храма и покривање објекта.

Замисао о подизању цркве у селу Алин Поток рођена је 2008, а сама градња започета је у пролеће 2017. Године, када је постављена плоча на којој је урађен темељ од клесаног камена. Одбор за изградњу ове цркве и даље је активан, како у самој изградњи, тако и у прикупљању новчаних средстава.

– У току прошле године урађен је под у самом храму, постављен је оквир иконостаса и у току је осликавање икона за иконостас. Што се тиче партерног уређења читавог храмовног простора почела је израда трпезарије, просторије за паљење свећа и мале црквене продавнице; а доведена је и вода. У плану је уређење црквене

Свештеник Милан Мијаиловић

не порте, подизање оgrade око храма и покривање објекта – рекао је Милан Мијаиловић, свештеник храма у Чајетини.

Упоредо са радовима на цркви у Алином Потоку постављени су и они почети на храму Светог Архангела Га-

врила и парохијском дому у Чајетини. Благодарени великом одзиву дародаваца, као и помоћи локалне самоуправе, прикупљена су значајна новчана средства без којих ништа од урађеног не би било могуће.

– У току су припреме за живописање храма, а на парохијском дому се изводи малтерисање. У наредном периоду следи прикупљање понуда за осликавање Храма Светог Архангела Гаврила, па уколико могућности буду дозвољавале, циљ нам је да се приведу крају и радови на парохијском дому. Након малтерисања, радиће се на грејању, уређењу унутрашњих просторија и радови на такозваном „партерном уређењу“ – додаје свештеник Мијаиловић.

Ваља подсетити да су у Храму обновљени електрична инсталација, иконостас и столарија, постављен је мермерни под и уведено подно грејање, а у току је и обнова ситног црквеног инвентара који парохијани поклањају уз претходни договор са свештенством ове чајетинске светиње.

Данка Миловановић

УПИС ПРВАКА ОД 1. АПРИЛА ДО 31. МАЈА

Други чин радосног одростања

Епидемиолошка ситуација због коронавируса ове године неће померити упис деце у први разред, па ће за школску 2021/22. годину почети од 1. априла

Дете које има од шест до шест и по година уписује се у први разред након провере спремности за полазак у школу. Од прошле, 2020/21. Школске године родитељима је омогућено да електронским путем закажи датум уписа детета у изабрану основну школу на територији Републике Србије преко портала е-Управа.

– Упис првака траје од 1. априла до 31. маја и, као и прошле године, родитељи имају могућност заказивања термина за тестирања деце путем е-Управе. Електронским заказивањем термина родитељи су и прошле године успешно вршили упис деце и веома је једноставан. Такође, родитељима је понуђена могућност позивања психолога школе који ће заказивање обавити уместо њих – каже Марија Новаковић, психолог ОШ „Димитрије-Туцовић“ у Чајетини.

У први разред уписује се свако дете које до почетка школске године има најмање шест и по, а не више од седам и по година, или да је у наредној школској години

Марија
Новаковић

упис у први разред обавезан за сву децу рођену од 1. марта 2014. до 28. фебруара 2015. године. Иначе, у школске клупе ОШ „Димитрије Туцовић“ ове године сешће 87 малишана.

– У зависности од тога какво је дете, колико је слободно или причљиво, само тестирање траје од пола сата до 45 минута. Након тога психолог обави разговор са родитељима у којем могу изнети неке специфичности везане за развој детета, и на шта би требало обратити пажњу како би се дете лакше прилагодило. Савет им је да пред тестирање не ослободе дете преврше јер то није игра. Третирање би да му објасне да долази код психолога са којим ће попричати и добити задатке како би показало шта зна, и колико је научило. Значи треба наћи праву меру да дете тестирање не би доживело ни као шалу, нити као игру, али и да не буде у грчу и преврше забринуто – саветује им Марија Новаковић.

Захваљујући електронској услузи родитељи не доносе документацију у школу, већ се она прибавља „по службеној дужности“, електронским путем. Након што психолог, односно педагог обави тестирање детета, истог дана, одласком код секретара школе обавиће се и упис.

Д. Миловановић

ШКОЛОВАЊЕ ПО СВАЧИЈОЈ МЕРИ

Будућност је у туризму

Угоститељско-туристичка школа у Чајетини је врло атрактивна за средњошколаце

Захваљујући изузетним предавачима и висококвалитетној пракси у најелитнијим туристичким објектима у земљи, Угоститељско-туристичка школа у Чајетини је врло атрактивна за средњошколаце. Дуги низ година из ње излазе млади људи обучени да се квалитетно остваре у неким од данас најпопуларнијих занимања. Одличан положај Чајетине и планина Златибор представљају не само велику предност за ову средину, већ и оправдавају постојање једне овакве школске установе у коју се уписују заинтересовани средњошколци из Србије, али и из Републике Српске и Црне Горе, а могу да се школују за трогодишња или четворогодишња занимања.

У жељи да ученицима пружи могућност да се остваре и у другачијим ваннаставним активностима, школа се укључила у врло занимљив пројекат.

„Различитости нас уједињују“, који код нас реализује Удружење грађана „Златиборски круг“, а уз сарадњу са ФОРЦОМ из Пожеге и Европским покретом из Београда, и финансијску подршку Европске уније.

Разлике које зближавају

Јелена Марић, професорка географије у средњој школи у Чајетини, наводи да је веома значајно учешће ученика у оваквом пројекту.

– Интеркултуралност наглашава однос међу различитим културама и неопходност међусобне интеракције. У школској средини то има посебан значај, па сматрам да управо из тог окружења треба и кренути. У нашу школу се уписују ученици из разних крајева Србије, али и из Републике Српске и Црне Горе, а већина њих овде остане и по завршетку школовања, запосле се, оснују породицу... Свако од њих доноси нешто ново, другачије, па самим тим и занимљиво. От-

У жељи да ученицима пружи могућност да се остваре и у другачијим ваннаставним активностима, школа се укључила у врло занимљив пројекат

ворени за контакте са вршњацима из других култура, увек спремни да помогну, упознају нове обичаје, начин живота и културу уопште. Интеркултурална осетљивост представља способност препознавања различитих погледа на свет који нам омогућавају прихватање и вредновање вредности куртурално другачијих особа. Односи се и на равноправну интеракцију различитих култура и могућност стварања нових израза.

Активности на пројекту подржала је директорка школе Вишња Смиљанић, која додаје да стицање нових знања,

ставова и практичних вештина у реалном, радном окружењу, представљају модел успешног образовања ученика. Један од примера је организација часова – вежби из стручних предме-

та, као што је организовање скупова и пратећих услуга реализованих, између осталог, у ХТП АД „Палисад“ Златибор, промоција српског туризма, културне баштине и културе у оквиру манифестација „Избор за Диву зимског туризма на Златибору“, присуство учеика и професора на манифестацији иновација коју је организовао Иновациони бизнис центар на Златибору, промоција УТШ у основним

Јелена Марић, професорка географије

школама на подручју општине Чајетина и друго.

– Ангажовање ученика у реализацији разних скупова показује вид добре сарадње са локалном туристичком привредом. У прилог томе је и чињеница да школа има изузетне услове за образовање кадрова у складу са захтевима савременог туристичког тржишта – каже директорка Смиљанић.

– Од 2010. године средња школа у Чајетини је постала још атрактивнија за упис јер је на Златибору отворила ресторан у оквиру објекта ТО Златибор, где ученици изводе стручну праксу под надзором професора који важе за врхунске професионалаце. Ресторан је отвореног типа и гостима нуди најквалитетнију услугу по најповољнијим ценама. Најбоља препорука УТШ су управо гости који се увек изно-ва враћају у овај ресторан када бораве на Златибору, чак и када су у само пролазу.

Само лепа сећања

Иначе, најбољу препоруку за упис у Угоститељско-туристичку школу у Чајетини дају њени садашњи и бивши ученици.

Јелена Марјановић, бивша ученица ове школе тренутно је студент Природно-математичког факултета Универзитета у Новом Саду, на смеру хотелијерства. Угоститељско-туристичку школу завршила је 2018. године, смер туристички техничар. Јелена истиче да је сва знања, која је стекла у школи имала прилику да примени у практичној настави по хотелима на Златибору.

– Сматрам да је смер туристички техничар прави избор за све који желе да се баве хотелијерством, туризмом, који воле динамику, да упознају људе и друге културе – рекла је Јелена, додајући да је пракса велико искуство јер јој је дала могућност да ради и током похађања ове школе, што јој је много помогло

Ученик Филип Симић је изабрао смер кувар

да схвати чиме жели да се бави у животу, и наставила: – Сви-ма бих препоручила да упишу овај смер, јер нуди и конкретно знање, и искуство, односно „занат“ с којим и након завршене средње школе могу да изађу на

Јелена Марјановић,
бивша ученица ове школе

тржиште рада, запосле се и стварају даље свој живот.

Угоститељско-туристичка школа је била избор и Јагоде Јеремић, данас професорке српског језика и књижевности у Основној школи „Димитрије Туцовић“ у Чајетини.

– Средњу школу у Чајетини завршила сам 2005. године, као ђак генерације. Сва општа знања која сам стекла у школи применила сам и на Филолошком факултету у Београду, где сам се уписала исте године. Током школовања у Угоститељско-туристичкој школи научила сам много тога из области туризма, како на часовима општих предмета, тако и на часовима стручне праксе. Ова знања су ми помогла да стекнем звање дипломираног економисте на Факултету за хотелијерски и туристички менаџмент, на који сам се уписала 2011. године. Школа у Чајетини својим ученицима нуди одличан спој теорије и праксе, посебно што се налази наомак Златибора. Увек ми је задовољство да сарађујем са својим бившим професорима, као што сада сарађујемо на реализацији пројекта „Различитости нас уједињују“. Када бих се опет уписивала у средњу школу, Угоститељско-туристичка школа у Чајетини би сигурно била мој избор.

Конобар Богдан Буљугић

Из угла садашњег тренутка речи хвале има и ученик Филип Симић, чији је избор смер кувар. Долази из Републике Српске, из Рудог, а на овај смер се уписао јер воли да кува, а и жели да настави са школо-

Јагода Јеремић,
професорка српског језика
и књижевности у ОШ
„Димитрије Туцовић“

вањем у области гастрономије у Београду.

– Ако и ви желите да имате приступ дуалном образовању, да имате врхунске професоре који ће вам пренети знање, научити вас бројним животним лекцијама које ће вам добро до-

нети у животу, Угоститељско-туристичка школа у Чајетини је прави избор.

И опремљеност школе потребном опремом за извођење наставе је на високом нивоу, будући да ученици, као и колектив школе, воде рачуна о њиховом одржавању, објашњава директорка школе, напомињући да ће се ове године због тренутне епидемиолошке ситуације, промоција школе организовати мало другачије.

– Родила се идеја да снимимо промотивни спот којим бисмо најбоље представили школу из визуре бивших и садашњих ученика. Спот ће бити приказиван ученицима основних школа са територије наше општине на часовима одељењског старешине.

Оно што треба напоменути је и то да УТШ у школску 2021/22. годину уписује по 15 кувара и конобара (дуално образовање), и по 30 ученика за смерове кулинарски техничар, комерцијалиста и туристичко-хотелијерски техничар. ■

ПРОТОКОЛ О САРАДЊИ ОШ „ДИМИТРИЈЕ ТУЦОВИЋ“ И СРПског ВИТЕШКОГ ДРУШТВА „СТАРИ ГРАД“ ИЗ УЖИЦА

Повратак врлинама предака

Чајетинска Основна школа „Димитрије Туцовић“ имала је част да ове године потпише протокол о придруживању Српском витешком клубу „Стари град“ из Ужица, које је основано крајем 2018. године са циљем неговања ратничке и културне традиције средњовековне Србије и промовише дух витештва

Српски витешки клуб „Стари град“ из Ужица конкурисао је на једном од пројеката Општине Чајетина, па им је била потребна школа партнер у том програму, па је зато потписан протокол између Основне школе „Димитрије Туцовић“ из Чајетине и овог друштва.

– Ми смо се радо одазвали позиви јер нам се програм који су понудили учинио веома занимљивим. Њихов предлог је да се у школи одрже предавања о српској средњовековној историји, да се приреди радионице за учбенике где би се представио начин прављења витешког оклопа и оружја. А, ученици би имали прилику и да оду у манастир Манасија, задужбину деспота Стефана Лазаревића, где би учествовали у програму „Фестивал витезова“ – каже Ана Васиљевић, наставница ОШ „Димитрије Туцовић“ из Чајетине.

Такође, на територији Општине Чајетина организовао би се Витешки дан и том приликом уч-

Наставница Ана Васиљевић

ницима би гости из Краљева демонстрирали врлине тог ратничког реда с циљем да се обнови њихов дух и афирмишу вредности које он подразумева.

Д. М.

ВЕЛИКИ ЉУДИ МАЛЕ СРБИЈЕ: ЉУБОДРАГ САВИЋ

Лепше је тамо где нисам

На званичном сајту Економског факултета у Београду пише да је рођен у селу Трипкова, да је дипломирао 1980, а магистрирао пет година доцније и да је докторску дисертацију успешно одбранио 1992. Још и да је запослен на факултету од 1981. Пише да је ожењен и отац троје деце.

Затим и да је професор Економике индустрије и Технолошког развоја и пољопривредне - на редовним, а Савремених тенденција у свејској привреди, Индустријску пољопривреду и привредни развој и Научно технолошку пољопривреду и привредни развој - на мастер студијама. Предавао је доскора и на одељењима Економског факултета у Шапцу и Ужицу. Изучава детаљније питања везана за развој индустрије, индустријске политике, технолошког развоја, модерних кретања у светској привреди, транзицију и приватизације наше привреде.

Био је и руководилац Центра за израду инвестиционих пројеката где се више година успешно реализовао иновациони курс - „Како направити бизнис план“. Руководио је израдом више таквих планова, као и пројеката везаних за процену вредности капитала предузећа, а и стални је судски вештак за економско-финансијску област. У 1988. и 1995. години је боравио на LSE у Лондону. Редован

Љубодраг Савић

је члан Научног друштва економиста.

На вратима његовог кабинета на шестом спрату достојанственог здања у Савамали пише само Професор др Љубодраг Савић, а испод је исписаним рукописом додато и да студенте прима понедељком од 10 до 12. Он, заправо, увек нађе времена за њих, али тада знају где могу да га „нахватају“. Њима је то сасвим довољно јер ваља знати и распоред, али им службене биографије одувек делују као одељудској сујети које су накићене сувишним подацима.

Унутра су писаћи сто, онижи сточић за намернике, полице са уредно посланим књигама и стручним часописима... С прозора би погледом могао да помилује Саву и новобеоградску страну да се том призору нису испречили мастодонти „Београда на води“. Да ли му зато пред очима заискре сећања на хоризонте Златибора и умаласану лепоту родног краја? Да, сигурно.

Срдачан је и разговорљив човек спреман да са сваком подели време, знање и искуство. И успомене, што да не, па зато чак и озбиљан,

„службени“ разговор с њим сваком личи на ђаскање двојице старијих другара који се нису видели годинама. Ту присност појачава навалујући на новог познаника и исписника да се ратосиљају етикеције и одмах пређу на ослвољавање са „ти“!

Љубодрагов дух најупечатљивије су описали његови студенти који су га у свом „шифарнику“ завели као *џрофу*, мада не по академском звању, већ као фамилијарну титулу која се додељује најомиљенијим учитељима.

Осим духом, млад је и ликом. Превалио је већ шест и по деценија, али као да га је време мимоишло и заборавило пре двадесетак година.

Писма из прошлости

До села Трипкова, како је Љубодраг то топографски осликао, стиже се лако: кад се код скретања за Тару, испод пруге па преко Врела удари удесно, успне се узбрдо још два и по километра и - ту је. Скрасило се на 740 метара надморске висине, а он рачуна и да је за толико ближе небу. Доцније прича да му је као малишану треперави сјај звезданог неба над планином подарио љубав према астрономији и због тога земаљске мере понекад даје у описним космичким релацијама.

Његова родна кућа је наизглед празна, а сеоско гробље пуно. Да у њој неко још живи била би дом, али тамо већ годинама самују сећања. Памти да се из башче види „девојачка кућа“ мајке Надежде у засеку Брковићи. Ту је и традиција, неисцрпни резервоар мудрости таложене генерацијама.

- Као и сваки Србин, у младости нисам одлазио у Трипкову баш често, а сада ми се чини да не идем онамо колико би требало... иако одлазим много чешће него пре - рекао је замишљено. - Тако је ваљда и другима, јер људи најдуже памте оно што је лепо.

Али, он памти и да је село, бар у време његовог стасавања, било равно катастрофи, а живот саздан од муке. Кад о томе прича својој деци која су већ одрасла, тешко им је да поверују.

Разред у Трипкови

– Срећом, то се променило, а посебно на Златибору где је народ успео да се отме таквом усуду. Ја сам спас потражио и пронашао у читању... Тада данашње „лаке забаве“ уз телевизију и по кафићима није било ни у сновима, те сам већ са дванаест година заронио међу руске класике, па редом. Можда ми је у томе помогла и учитељица Нада Јовановић из сеоског одељења ОШ „Миливоје Боровић“ у Трипкови, која ме је тукла чешће него отац, мајка и баба заједно – морам признати увек с добрим разлогом – али и указивала на путеве којима ћемо се једног дана отиснути и помагала да одлучимо којим ћемо кренути. На јединој сачуваној и дозлабога лоше снимљеној фотографији сам скупа са школским друговима из тог доба, али без ње, а то ми је једна од драгих успомена, иако са већином ученика из моје генерације одавно немам контакте. Само се са неколицином повремено сретнем, или на Златибору, или у Београду... ако нас потера срећа.

Од куће и у бели свет се отиснуо када се уписао у ујичку гимназију, која је и онда завила за једну од најбољих у Србији.

– Нисам био у ученичком дому већ сам живео као „самац“, али у кући од, чак, двеста квадрата – рекао је уз смех, па се намах уозбиљио и објаснио. – Наш отац Будимир, кога су због плаве косе и очију у селу прозвали Бели, био је честит и вредан човек, али упркос томе што је свршио четири разреда школе био је истински способан и предузимљив, па је 1967. године саградио породичну кућу у Ужицу... као да је знао да ће нам касније уштедати. Био је вешт у свему, а са столаријом је могао да се

Родитељи

мери и са најбољим мајсторима. Е, то ми је вероватно био најлепши период живота: златиборско пре времена сазрело сељаче упловило је у добар живот. Од тада, ни родитељи ни ја нисмо имали проблема с мојим одрастањем.

Сећање на будућност

Деца на Златибору нису васпитавана по оном псеудопедагошком „ово сме, или тако би требало, а ово не“, јер то се подразумевало, било је у истој равни са усађеним поштовањем дома, породице или старијих, на пример.

– Мог Будимира није занимало чак ни да ли ћу уписати наредну годину јер то се очекивало, али кренуо је са мном за Београд на полагање пријемног испита. Те године су на Економском факултету примали петсто редовних, и хиљаду ванредних студената, а када су истакнути резултати отац је моје име тражио међу овим другим. И није ме пронашао, примљен сам као редован... Тада смо склопили договор: он ће све одједном платити до идућег септембра, за целу

наредну годину, за храну ће слати кад има и колико може, а за остало, за одећу, разоноду и евентуална летовања – студентски кредит. Могло се. Па, на трећој години студија нас четворо је летовало у Башкој Води три седмице управо захваљујући студентском кредиту, а као ферјалци на море смо летели по цени четвртине авионске карте... али заборавило се на та времена!

Занимљив је такав начин васпитавања младих. И добар. Као да извире из оне чувене пословице која вели: ако ми даш шаку жита нахранио си ме за један дан, а ако ме научиш да орем нахранио си ме за цео живот!

– Покушавао сам тако да васпитавам и своју децу. Наташу, која је име добила по прабаби, Каћу и Душана – рекао је разнежено. – Чини ми се да сам успео, јер стасали су у добре и паметне младе људе! Умеће даље и сами, а ја ћу заувек бити ту, да их пратим из прикрајка.

Онда је окренуо на Златибор данас, о променама чији је сведок

био, и очекивањима у којима би радо учествовао.

– Тренутно се тамо гради више него икада – уозбиљио се. – Понекад и на простору где му место није. Стари Златиборци мисле да им тај „хаос“ није потребан, а имам утисак да би најрадије да и даље живе у малим планинским кућама а да првог комшију срећу два пута недељно, као некада. То јесте лепо, али да је тако, Златибор би данас био исти као кад га је 1903. године посетио краљ Александар Обреновић. Што би рекли мудрији, лепа слика, али само за гледање. Без људи, или с мало њих. Али, тај такозвани „урбанистички хаос“ који тренутно влада је цена коју морамо да платимо како би Златибор постао једно од водећих туристичких одређишта у региону. Срећом, на планини има толико прекрасног простора за бар још

Ђурђиц у дому Савића

десет таквих инвестиција. За оне који ће доћи после нас, увек ће бити могућности да кроје Златибор по сопственим жељама и потребама.

Онима који на Златибору виде само хаос, поручује да прелистају мало историје овог краја, и да обавезно завире по околним селима у која је живот почео да се враћа управо захваљујући овако динамичном развоју.

– Кад бих којим случајем имао озбиљне паре, отишао бих на Златибор и куповао свако парче земље које су домаћини вољни да продају – сменио је намах Златиборца Љубодрага професор Савић са престонишког Економског факултета. – Јер, за двадесетак година, а највероватније и пре, цена ће јој се удесетостручити. Радује ме што ћу бити сведок тога. М. С.

Са супругом Љиљом, и са децом Каћом и Душаном

ЗАШТО ВОЛИМ ЗЛАТИБОР

Мали мир усред Великог рата

Бифе „Чајетина“ власнице Босиљке Димитријевић налазио се код старе београдске Електричне централе на Дорћолу тридесетих година прошлог века

Недавно, претурајући по заборављеним породичним фотографијама, затекао сам једну која ме је вратила у рану младост. На њој неки пријатељи мог деде Лале Глувог, слабије познатог као Владимир Јанковић, седе испред склепаног бифеа „Чајетина“ које је некад таворило у сенци старе београдске Електричне централе на Дорћолу. Био је склон кафанским авантурама, али је као изданак имућније породице махом залазио у отменије ресторане, па је тај приказ са неугледним бифеом као кулисом за нас био права мистерија. Зато је најчешћи коментар на ту слику био „Шта ће му ово чудо“, или „Шта ће му ова брука?“

Вероватно би и мене копкала иста питања да нисам био једини који је имао стрпљења за његове приче, од којих су многе личиле на догледштине Индијане Џонса, измаштаног јунака холивудског филмског серијала. А ипак, наслућивало се да је, ма колико пустиловно звучало, описивао догађаје који су се заиста збили!

Међу својима

Једна од тих прича била је она о повлачењу српске војске крајем 1915. године пред далеко јачим, а крволочним и осветољуби-

вим непријатељима у неизвесност, па тако и његовог пука који се у ту одисеју отиснуо однекуд из Мачве. Повлачили су се под борбом западном Србијом, а једног дана затекли су се надомак Ужица.

Није упамтио име села, али јесте људе, њихово гостопримство и бригу. Имао је обичај да каже како су ту на часак нашли мало мира усред Великог рата. А, када су кренули даље, неки још нестасали момци, тако рећи дечаци, молили су их плачући да им дају оружје и поведу са собом. Јер, говорили су, ако мора да се гине, да то буде с пушком у руци, за одбрану дома и отаџбине.

Сећао се и да им домаћин, већ дубоко зашао у године, није допустио да заноће у штали, већ је десетак њих потрпао у кућу крај огњишта и погостио их као да су дошли на крсну славу. Свуда по селу било је слично, па су зато, и због оних дечака, одмах опазили да нигде нема одраслих мушкараца? Лала је испод гласа упитао домаћина где су, и да се нису можда сакрили од војске, нашта му је чича увређено одговорио да су сви отишли у своје јединице пре него што је проглашена мобилизација, јер сељаку није потребна „специјална позивница“ кад треба да брани земљу!

Доцније је неком саборцу у Агиос Матосу, селу на Крфу у којем су се утаборили, поверио ову причу, а овај му је растумачио да су људи из читавог тог краја, Златиборци дакле, одувек били такви.

Пут у слободу

Још један догађај је радо описивао, а то је улазак ослободилачке војске у Ниш, уз звуке марша „На Дрину“ Станислава Биничког, који је ту први пут чуо и најезио се од поноса, узбуђења и миља.

Гонили су непријатеља до Корушке, а у Београд се вратио тек новембра 1918. године, венчао се са својом Босиљком па изродили седморо деце, а мог оца Светозара првог, који је мени, свом јединцу, наденуо име по свом оцу, а мом деди Владимиру.

Од тетка и стричева чуо сам да је деда неколико пута лутао по Златибору у узалудној потрази за оним селом, а да се оданде враћао сневесео јер га није пронашао.

Али, открио је бифе „Чајетина“, па је одмах постао његов најредовнији гост, да у њему зазива успомене и лечи тугу.

Ето откуд ова слика у мом породичном албуму, и због чега ову причу преносим деци и унуцима, а ако Бог да те дочекам праунуке – и њима ћу.

Владимир Јанковић

”

Зашто се фотографија непознатих људи испред одавно несталог дорћолског свратишта „Чајетина“ скрасила у породичном албуму београдске породице Јанковић

”

Љупко Костић, пуковник у пензији, наменио је себи улогу својеврсног хроничара златиборског села Јабланица. Како каже „правдајући се“ занимање за ову тему развило се још осемадестих година благодарећи причама његовог деде.

– Налазио сам пописе из 1834. и 1863, као и непотпуни из 1939. године. Поп Шишаковић из Доброселице прикупљао је те податке, али неке од њих је предао Етнографском музеју у Ужицу па је доста тога сачувано. У Јабланици је, према породичним стаблима које сам им ја урадио, живела 31 фамилија од насељавања села

ЉУПКО КОСТИЋ – ХРОНИЧАР
СЕЛА ЈАБЛАНИЦА

Порука будућим поколењима

ци били су му натписи са надгробних споменика, до којих није увек било лако доћи.

– Фотографисао сам девет гробаља у селу. У првој половини 19.

века, од којих неки датирају још из прве половине 19. века.

– Маштам да се у том музеју сачува из сваке куће по једна времешна ствар. На пример, имам једну ка-

друштвеним мрежама. Јер, не би било лепо да у књизи неко има датум рођења, а неко не. А деца су посебно заинтересована за то ко од кога потиче. Припремићу три верзије ове књиге, а неке примерке ћу поклонити сеоској цркви и школи, па, кад и ако затреба, после 200 година биће писаних података о селу.

Статистички подаци не иду у прилог овом селу. Највише становника Јабланица је имала 1971. године (1.864), а већ почетком осамдесетих почело је с опадањем броја житеља с обзиром да је велики број људи био запослен у железници, руднику, шивари... док су деца одлазила на школовање у Ужице и Чачак.

до данас – каже Љупко, додајући да су, по расположивим подацима, све породице које су населиле Јабланицу пореклом из Црне Горе.

Надгробници као путокази

– У 18. веку су се доделили Поповићи, Рајовићи и Бакићи, они су били међу првим породицама овде. Пошто су места у Моравском срезу (Ивањица, Ариље, Пожега) била богатија, углавном се народ насељавао тамо. Међутим, када више није било простора, почело се са насељавањем Јабланице. Касније, крајем 18. Века, дошли су Дидановићи, Марковићи, Марјановићи, Радовићи и остали. Пре ових миграција, у Јабланици су живели Николићи и Томићи, али о томе нема писаних података.

Уз пописе, најпоузданији пода-

века споменици су били у облику камених крстова, по томе се временом нахватала маховина, па сам једва успевао да „сипорексом“ пребришем и тако дођем до натписа које сам фотографисао из више углова.

До података се могло доћи о на друге начине који су често умели да буду непоуздани из више разлога.

– Људи често прате родослове према крсним славама, али то не мора бити увек истина. Доста људи је отишло на мираз, па су их попови учили да славе ту славу, а своју да прекађују.

Уз монографију, Љупко полако формира и етно домаћинство у којем ће се налазити и музеј посвећен овом селу. Осим дрвених брвнара, сакупио је и велики број старинских предмета разне наме-

шику која датира из Првог балканског рата. Дакле, да се потомци и гости и на тај начин могу подсетити ко је био њихов чукундеда или сеоски домаћин. Али, неко пристаје да се одвоји од неке своје успомене, а неко не. У сваком случају, то би сваком био леп споменар а свака кућа која буде дала предмет у збирку биће испод потписана и описана.

Нови живот старог села

Рад на монографији ближи се крају, тако да би ускоро требало да буде и званично представљена.

– Пописао сам 9.164 имена људи који су становници или воде порекло из Јабланице од краја 18. века па до данас. Мали проблем ми је са млађима које сам контактирао, а још ми нису послали податке и поред тога што имају профиле на

– Сада је само троје људи у селу запослено. Нажалост, има засеока, као што је Брезовца, који су потпуно замрли, док у другим махом живе мештани старији од 70 година.

Ипак, Љупко је оптимиста кад је реч о будућности села. По његовим речима, рад на монографији посебно је добро прихватила млађа популација, што му даје наду да нису окренули леђа месту из којег су потекли њихови преци.

– Воле и старији, али више млади. Штета је што нисам раније почео с овим, док је још било старијих људи који су били сведоци разних догађаја на овом простору. Сада је углавном старија популација, млађег света нема. Тек неколицина њих се враћа, праве викендице, можда ће доћи и да живе овде. Све у свему, биће опет живота у овом селу. ■

Мирослава Пашић-Гајовић

ЧУДНИ СУ ПУТЕВИ ГОСПОДЊИ (2)

Сведочанство о др Александру Бокареву, првом среском лекару Златибора, сачињено по замисли Милана Стаматовића, председника оштинине Чајетина

На избегличким бродовима

Одмах после Октобарске револуције 1917. године, у Русији је избио велики грађански рат. У тим сумутним временима било је очигледно да је неизбежан сукоб између присталица и противника револуције. Тако су октобарски преврат и узурпација власти довели до беспштедне борбе између *црвених*, који су по сваку цену желели да докрајче Царску Русију и *белих* који су се, махом предвођени царским официрима, супротстављали идејама большевизма. Међу првим жртвама помахниталог большевизма, великим делом подржаног и потпириваног из иностранства, нашао се средином јула 1918. године и сам цар Николај II Романов и цела царска породица – царица Александра, син Алексеј и кћери Марија, Татјана, Олга и Анастасија. Руска православна црква ће све ове убијене чланове царске породице прогласити светим мученицима и доделити им светачке ореоле.

А онда, уместо убијеног цара, како кажу поједини историчари, Русијом почиње да царује *црвени терор* и бандитизам међународног комунизма који је изабрао управо Русију за своју прву жртву.

И тако су се, одмах после убиства цара, на мети большевика нашли сви они из ближег и даљег царског рода, као и сви они који су на било који начин били повезани са старом влашћу – богати земљопоседници, представници буржоазије и бирократског државног апарата, православно свештенство и многи други.

Рекло би се да су *црвени* били посебно кивни на високообразоване људе, представнике интелигенције, а нарочито на студенте. Постоје сведочанства да су наоружане большевичке групе пресретале уљудне младиће и захтевале да им покажу дланове. Уколико на длановима нису имали жуљеве убијали су их на лицу места. Осећајући и личну опасност, управо ти млади људи су се масовно прикључивали *белом покрету*

Крим – место расанка са отацбином

и постајали најљући противници большевика.

На страни оних који су се противили револуционарним идејама комунизма, борио се и Александар Михаилович Бокарев, тада млађани студент медицине и очигледно син *белих* Руса.

Додуше, о овим својим младалачким одредењима Александар никад није ништа лично говорио. Међутим, у његовој заоставштини су нађена сачувана документа која потврђују да је за време грађанског рата он био у активној служби у Руској војсци као ђак поднаредник – артиљерац, и то у периоду од 19. јуна 1919. до 31. октобра 1920. године.

Судећи по једној његовој причи, могло би се закључити да се борио и под командом славног генерала Петра Николајевича Врангела. Наиме, када је једном приликом својим саговорницима саветовао да у животу никад и никуд не треба журити, испричао је и ово:

– Ја сам у свом животу само једном због журбе потрчао. Било је то оне зиме кад смо се повлачили на Крим, а мени се чини да је то била најхладнија зима коју памтим. Јурили смо на отвореним санкама док је ледени ветар бацао снег по нама. У тренутку кад сам покушавао да навучем ћебе преко смрзнутог лица, ветар ми га је отргаво и бацио на земљу. Скочио сам са санки да га дохватим јер сам знао да ћу се без њега и буквално зале-

дити. Извукао сам ћебе из снега и потрчао за санкама...

Иначе, пред налетима Црвене армије народ се, током 1919. и 1920. године, масовно повлачио према црноморским лукама. У то време је постојао и организовани антибольшевички отпор на Криму, последњем упоришту белогардејаца. Једна од тамошњих армија је била под командом генерала Врангела, познатог под надимком Црни Барон. Али, без обзира на самоубилачке напоре и беспштедне борбе у којима је, по свему судећи, учествовао и поднаредник Бокарев, трупе генерала Врангела су убрзо биле пред поразом. Далеко наоружаније и надмоћније црвене снаге су принудиле генерала да последње остатке своје армије евакуише са Крима.

Само у том *кримском таласу*, на 126 бродова, на којима се вијорила руска царска застава, у избеглиштво је кренуло 150 хиљада Руса, од чега сто хиљада војника и педесет хиљада цивила. На једном од тих бродова био је и Александар Бокарев.

Пошто је лично испратио своје војнике, генерал Врангел је и сам отпловио са Крима 14. новембра 1920. године, и то оним последњим бродом који је испловио са овог полуострва и кренуо пут Србије.

И тако, бродови крцати руским избеглицама испловљавали су пут

бескраја црноморске пучине док су дозивања, лелек и јецаји надјачавали хуку таласа. Безмерна туга подједнако је сламала и оне који су остајали у својој неизвесности и оне који су као бескућници пошли на пут у непознато носећи у шакама по грумен руске земље.

После испловљавања, бродови су кренули у две различите маршруте. Једни су пловили према Бугарској а други према Турској. Онај на коме је био тада 22-годишњи Александар Бокарев кретао се према Турској и први пут се зауставио у једној луци у Истанбулу.

Уморни и ојађени путници су се искрцали и потом данима, у групама, лутали градским улицама чекајући да брод добије дозволу за пролазак кроз Босфорски мореуз и настави даље путовање. Стрепећи да им брод изненада не исплови, углавном су се врзали око луке и спавали на лучким плочницима.

После више дана неизвесности, њихов брод је коначно кренуо кроз Босфор и Дарданеле и запловио Средоземним морем заустављајући се ту и тамо у неким грчким лукама.

У том путовању између копна и морске пучине многи су тражили некакву чудесну руку која ће им показати где је то место њиховог новог животног почетка. Александар Михаилович Бокарев се определио за Краљевину Србију.

Долазак у Србију

После више од месец дана пловидбе хладним и валовитим морем, брод којим је поднаредник Александар кренуо са Крима, заувек напуштајући своју *родину*, усидрио се у луци у Дубровнику. Било је то почетком децембра 1920. године.

Одмах по изласку из бродова, изнурене и изгубљене руске избеглице сачекали су организатори њиховог пријема и убрзо је кренуло распоређивање, махом по њиховој властитој жељи, на нове дестинације. Огромна већина се определила да своје уточиште нађе у Србији. Према званичним подацима, у Србији је у то време преко 100 хиљада руских избеглица потражило своје уточиште. Међу њима су били и потомци славних предака – Суворова, Пушкина, Љермонтова, Толстоја, Булгакова... Тада је бригу о руским избеглицама водила посебна државна комисија. Њен председник је најпре био Љуба Јовановић, тадашњи председник Народне скупштине, а потом је овом Комисијом руководио академик Александар Белић. И сам краљ Александар I Карађорђевић се лично веома ангажовао за што бољи пријем руских избеглица истичући да су Руси и Срби браћа по крви, по вери, по традицији, али и напомињући да

Захвална Србија – споменик руском цару Николају II Романову у центру Београда

смо, примајући руске емигранте, враћали Царској Русији велики дуг који смо били дужни да вратимо.

Што се тиче Александра Бокарева, он је из Дубровника најпре пребачен у сабирни центар у селу Чантавир, близу Суботице. Ту је провео тек месец-два, односно онолико колико је било потребно да се опорави од напорног и дугог путовања, а и да прође кроз одређене административне процедуре.

Са крајњег севера Бачке убрзо је кренуо према југу и више месеци се задржао у селу Секић

(данас Ловћенац) које је било већином насељено немачким живљем, односно војвођанским или дунавским Швабама, како су их тада називали.

Није познато шта је Александар радио и чиме се бавио током безмало годину дана боравка у поменутом војвођанским селима. По његовим причањима, овде је чекао да му стигну тражена документа, она која су му била потребна за упис и наставак даљег школовања, а и да је повремено обављао неке пољопривредне и грађевинске послове како би зарадио који динар. Судећи по датуму (26. август 1921. године) кад му је издата *Сведоџба* о завршеној гимназији и статусу студента у Харкову, рекло би се да је тако и било.

По прибављању потребних докумената, Александар је напустио Секић и прешао у Београд с намером да настави студије медицине које је одабрао за своје животно опредељење још док је живео у Харкову где је, иначе, ове студије већ био и започео.

Београд му је тада, у односу на његов далеко многољуднији и пространији родни град, личио на неку мало већу варош у којој се брзо и лако снашао. Говорио је како је у то време често, готово на сваком хошку, сретао по неког Руса и да се руски језик чуо на сваком кораку. То му је давало одређену сигурност, осећај блискости и истовремено му одгонило тре-

нутке очаја и туге за остављеним завичајем.

А према подацима с почетка двадесетих година 20. века, у Београду је живело близу 300 хиљада становника. Тадашњи долазак око десет хиљада Руса у српску престоницу говори да је у то време безмало сваки тридесети грађанин Београда био Рус. Већина њих су били најелитнији представници царске Русије и руске интелигенције – академици, на стотине научника, уметника, лекара, инжењера...

Свесна значаја и вредности које је могла да јој пружи руска образована маса, држава Србија је убрзо сачинила посебан пројекат у вези са руском емиграцијом који је, поред осталог, подразумевао и да свако од њих обавља послове у оквиру своје струке – лекар да ради као лекар, професор као професор, инжењер као инжењер...

Захваљујући овом државном пројекту и несебичном залагању руских стручњака, у Србији почињу великом брзином да ничу нови путеви, мостови, железнице, хидро-енергетска постројења, велелепна здања... Скоро *преко ноћи* Београд је своје оријенталне обресе заменио модерним изгледом европске престонице.

У то време почињу да се отварају и бројни факултети, међу којима и Медицински факултет у Београду. Овај факултет је почео са радом у децембру 1920. године, односно почетком 1921. године. У припремама за његово отварање велики допринос су дали и руски стручњаци. Њихов професор Александар Игњатовски се убраја међу најзначајније учеснике у оснивању и отварању Медицинског факултета у Београду. И први предавачи на овом факултету били су махом Руси – 16 универзитетских професора медицине.

Александар Михаилович је био пресрећан када је и званично почео са радом Медицински факултет у Београду јер му је то пружало могућност да започете студије медицине настави на тек отвореном београдском факултету.

**У следећем броју:
Диплома и службовања
по Србији**

Др Бокарев са грабуљама на златиборској ливади

ЕВРОПСКИ ЈЕЛЕНИ ПОНОВО НА ЗЛАТИБОРУ

И ЛОВЦИ СУ ЉУДИ

Да лов није сурови спорт са шендучењем већ пре свега брига о дивљачи показују својим акцијама чланови Ловачког удружења „Златибор

Пуштањем осам јединки европског јелена у простор репро-центра на Трчиноги, започео је процес реинтродукције ове дивљачи на Златибору. Шест јелена и две кошуте допремљени су из ловишта „Козара“, из Бачког Моноштора.

– Пројекат траје пет година и у плану је да у том периоду населимо око сто јединки. Наравно, то ће зависити од могућности ловишта које испоручује дивљач. Тара је већ испустила одређени број јединки,

Нова Варош такође, а сада и ми заокружујемо ту причу о повратку јеленске дивљачи на подручје на којем је некад обитавала – рекао је Милован Кнежевић, председник Ловачког удружења „Златибор“.

Репро-центар је потпуно обновљен у складу с потребама прихватања и чувања јеленске дивљачи, тако да ће они извесно време провести унутар овог прихватилишта, после чега ће бити пуштени на отворени простор Ловишта Златибор.

– Требало би да прођу одређени период карантина, па ће све зависити од процене стручних служби које ће пратити адаптацију јелена. Отприлике, то ће бити период од два до три месеца, после чега могу бити пуштени изван прихватилишта. Иначе, репро-центар обухвата 18 хектара ограђеног простора, где су им обезбеђени храна, вода и сва потребна нега. Поправљена је ограда, направљене су хранилице за зрнасту и кабасту храну, појилишта и солишта.

Пројекат реинтродукције јелена спроводи Министарство пољопривреде (Управа за шуме), а у овом подручју њиме руководи ЛУ Златибор. ■

ИМНСПИРАТИВНА ЈЕСЕН УЗ КЊИГУ И ЛЕПОТУ ПРИРОДЕ

Читај, сликај, маштај

У галерији Културног центра на Златибору отворена је изложба фотографија „Књига, јесен и ја на Златибору“, посетиоци је могу видети до 9. априла радним данима од 10 до 17

Од половине октобра до 20. децембра прошле године на адресу Библиотеке „Љубиша Р. Ђенић“ из Чајетине стизале су многобројне фотографије које су заинтересовани слали на расписани фото-конкурс „Књига, јесен и ја на Златибору“ који је библиотека организовала први пут. Учесници су имали задатак да

на креативан и забаван начин фотографијом прикажу како проводе своје слободно време и колико им књига помаже у несвакидашњим околностима пандемије. Организатори су имали двојаки циљ – популаризација књиге и промовање лепота Златибора.

– Поред индивидуалних пријава, на Конкурсу су учествовале и ОШ „Димитрије Туцовић“ из Чајетине и Златибора, ОШ „Миливоје Боровић“ из Мачката, као и предшколска установа „Радост“ из Чајетине и Златибора, чиме су се и наши најмлађи потрудили да на креативан и забаван начин афирмишу читање у овим временима – изјавила је Љиљана Ракић испред Библиотеке „Љубиша Р. Ђенић“ отварајући изложбу.

Поштујући прописане епидемиолошке мере, јуче су се стекли услови да изложба буде отворена, а награђени учесници који су били у прилици да је посете, могли су погледати како су и други одговорили на ову инспиративну тему.

Изазов и инспирација

– Моја деца стално учествују на конкурсима као што је „Деца међу нарцисима“, а волимо да се такмичимо у литерарним радовима, у цртању, вајању... – каже Ивана Величковић, мајка младог

Андрије који је на фото-конкурсу добио 4. награду. – Када сам поменула конкурс који сам видела на интернету, мој млађи син је пожелео да учествује на њему. Био је леп јесењи дан и изашли смо напоље, на оближње игралиште, и пронашли један велики пањ. Ту је он донео своје омиљене књиге и направио сценографију, а ја сам га сликала.

– Волим да читам, а волим и да се фотографишем. Када сам видео тај конкурс одмах сам пожелео да учествујем у њему. У себи сам читао књиге док ме мама сликала – рекао је Андрија, а на питање које су му омиљене књиге, одговорио је – „Мали принц“, „Хајдуци“ и још много сличних.

На конкурс је учествовао и Давид Колаковић, свестрани уметник из Чајетине који је својим суграђанима и широј јавности познат по филмовима који су приказивани у чајетинском и ужичком биоскопу. За конкурс је сазнао од колеге сниматеља.

– Ја и другар чешће радимо видео записе. Код слике нас је мало више омело то што треба имати добар фото-апарат, поготово за ноћне слике јер је потребан већи отвор бленде. Слика коју сам послао на конкурс је више у неком мом „дарк“ стилу. А погодило се да је ноћ када смо фотографисали била баш магловита, и искористили смо је за тај снимак – прича Колаковић.

Жири је одлучио да Давидова слика добије 1. награду.

Драж нових технологија

На отварању изложбе је била присутна и Радмила Мијаиловић, учитељица ОШ „Димитрије Туцовић“, издвојено одељење на Златибору:

– Ученицима сам проследила конкурс и они су током трајања јесени фотографисали, а ми смо те фотографије проследили библиотеци. Њима је било задовољство да се окушају са тим изазовом, посебно зато што су им мобилни телефони и дигиталне слике блиски. Надам се да ће ово бити један од начина да им у овој ери дигиталних медија мало приближимо књигу, да заволе читање.

На конкурс је учествовало 38 учесника из Србије, а придружило им се и неколико „исписника“ из далеке Москве. Ови креативни фото-радови у галерији Културног центра на Златибору биће скупни заинтересованима до 9. априла.

М. Р. А.

ДОБРЕ ВИБРАЦИЈЕ ПЛЕМЕНИТЕ МИСИЈЕ „ПРИМАДОНА“

Одбрана позоришта и духа нације

Представа „Примадоне“ играна у Дому културе била је и јесте управо осмомартовски поклон који је својим суграђанкама даривао Спортски центар Чајетина, али и подсетник колико је култура битна у животима људи

Ако наспрам себе имате две дивне даме, две врсне глумице као што су Тања Бошковић и Рада Ђуричин, ако имате ту срећу да их гледате на сцени а потом с њима и поразговарате – што испред, што иза камере – онда се може рећи да сте богатији за ново искуство, да вам је уприличен догађај који ћете памтити. Јер, њих две, било на сцени или испред ње, зраче уверљи-

вошћу и природношћу, а вама не преостаје ништа друго него да им верујете и тиме олакшате њихову мисију – одбрану позоришта, културе и језика.

– Намера нам је била да очувамо наш лепи језик. Уосталом, да ли сте приметили да у овом комаду нема ниједне псовке? Ничега што би могло да саблазни на било који начин? Веома сам радосна због тога; ту је Рада била ригорозна. Потпу-

но је сачувала комад од било каквог проstackлука. Мислим да је ово пут и начин да се сачува један народ. Овде нема ни туђица! Читаву сцену смо посветиле томе да се не каже паркинг већ паркиралиште, да није пикник него излет. А ако неком човеку остане у уху да је лепше рећи излет а не пикник, онда смо урадиле заиста важан посао – рекла је Тања Бошковић, и додала: – Ми смо с овим комадом доста путовале по Србији, али и ван ње, и верујем да су се људи свуда замислили над том централном темом – како две старије жене бране позориште од најезде сваке врсте примитивизма?

представи Рада Ђуричин. – То залагање два главна лика да се њихово позориште одржи по сваку цену, да се схвати колико је оно важно, колико нас оплемењује, мислим да је права ствар за осмомартовско сећање на неке дивне, предивне жене из деветнаестог и с почетка двадесетог века, које су се трудиле да будемо ово што смо данас. Велики је напредак направљен!

Представа „Примадоне“ играна у Дому културе била је и јесте управо осмомартовски поклон који је својим суграђанкама даривао Спортски центар Чајетина, али и подсетник колико је култура битна у жи-

„*Комад је адаптирао и режирао Ирфан Менсур према драмском делу „Опсада Лењинграда“ шпанског писца Хозеа Санчеза Синестереа*“

Комад је адаптирао и режирао Ирфан Менсур према драмском делу „Опсада Лењинграда“ шпанског писца Хозеа Санчеза Синестереа. Текст је прочишћен од политичких тема, али остављена је фантастична прича о две примадоне, две оцвале глумице које су завршиле каријеру, али су остале на бранику позоришта.

– Ја волим ангажоване комаде, а овај то јесте – надовезује се на причу своје партнерке у

вотима људи. Осим у игри две диве које приватно и професионално једна о другој имају само речи хвале, публика је имала прилику да ужива и у одличним сонговима за које је музику писао покојни Сања Илић.

Из Чајетине представа је отишла даље. Већ у недељу погледала је и аранђеловачка публика, а оданде је наставила пут ширећи Србијом добре вибрације.

Мирјана Ранковић Луковић

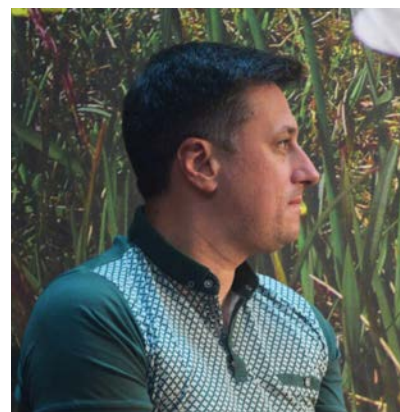

ПРИЈАТЕЉИ ФЕСТИВАЛА
„ДЕЦА МЕЂУ НАРЦИСИМА”

Како се постаје добар

Организатор подсећа да ће се манифестација одржати од 20. до 22. маја у Чајетини и на Златибору

Прошлогодишњи дечји фестивал у Чајетини остаће упамћен и по госту изненађења, глумцу и песнику за децу Андрији Милошевићу

Фестивала „Деца међу нарцисима“ чији је организатор Спортски центар Чајетина траје скоро три деценије и промовише најбоља остварења у разним областима стваралаштва и окупља и зближава децу из разних крајева наше земље. Кроз овај фестивал прошло је мноштво писаца за децу од којих и они који су деци познати из школских лектира и читанки, са телевизије; израстали су нови, млади песници, развијала се љубав према литерарном стваралаштву и књижи... А нешто што не би смело да се заборави, јесте и то да је идејни творац и први кум Фестивала био песник Михајило Ђуповић!

Прошлогодишњи дечји фестивал у Чајетини остаће упамћен и по госту изненађења, глумцу и песнику за децу Андрији Милошевићу, који је и сам овај сусрет и дружење са децом забележио у емисији „Мој пријатељ“ (20. епизода) на ТВ Прва (Део ове емисије можете се погледати на линку <https://www.prva.rs/web-tv/serija/moj-prijatelj/88675/moj-prijatelj-20-epizoda/321229/moj-prijatelj-20-epizoda>).

Спортски центар Чајетина, организатор 29. дечјег фестивала „Деца међу нарцисима“, подсећа да ће се манифестација одржати од 20. до 22. маја ове године у Чајетини и на Златибору, а за ово дружење, поред многобројних награда, дечица ће бити у прилици да се друже с новим Гостом изненађења.

За кума овогодишњег Фестивала, одабран је песник Горан Но-

ваков из Новог Књажевца, награђивани дечји писац, карикатуриста, илустратор, аутор пет књига за децу, и добитник награда „Невен“ и „Плави чуперак“. Горан је одабрао теме међународног литерарног конкурса за ученике основних школа од првог до осмог разреда, а оне су, редом:

- ☞ ДА ИМАМ ВРЕМЕПЛОВ;
- ☞ ЗЛАТНЕ РУКЕ;
- ☞ МОЈ ХЕРОЈ;
- ☞ КАКО СЕ ПОСТАЈЕ ДОБАР;
- ☞ РЕЦЕПТ ЗА СРЕЋУ;
- ☞ ЛЕТОВАЊЕ НА МАРСУ;
- ☞ РЕКА (ШУМА) МИ ЈЕ ИСПРИЧАЛА;
- ☞ ЖИВОТ ЈЕ ЛЕП;
- ☞ ОНО ШТО ТИ НИСАМ РЕКАО/РЕКЛА ПЕСМОМ

Своје радове у поезији или прози мали списатељи би требало да пошаљу најкасније до петка, 23. Априла, а адреса на коју се шаљу радови је „Спортски центар Чајетина“, Краља Александра Карађорђевића бр. 3, 31310 Чајетина (са назнаком „за литерарни конкурс“). Радови се могу послати и електронском поштом на адресу: domomladine8@gmail.com.

М. Р. Л.

„ЗРАЧКОВА” ПРИРЕДБА
ЗА 8. МАРТ

То се не пропушта

Дневни боравак „Зрачак“ и ове године организовао је приредбу поводом обележавања 8. марта, Међународног дана жена.

Овогодишња приредба одржана је у складу са тренутним епидемиолошким мерама, тако да је било присутно мање посетилаца него што је то било уобичајено претходних година. Корисници „Зрачка“ приредили су низ рецитација, глумачких скечева, као и музичких комада.

– Ове године се разликује то што смо имали мање публике него што смо на-

викли, па су уз васпитаче из „Зрачка“ присуствовали само родитељи. Приредбу смо организовали скромно. Тренутна епидемиолошка ситуација се одразила на припрему с обзиром да сарађујемо са

школском децом, односно са волонтерима. Управо зато, нисмо могли да укључимо у програм онолико учесника колико смо планирали – рекла је Марина Кутлешкић, васпитачица у „Зрачку“.

СЕЋАЊЕ НА АЛЕКСАНДРА
САЊУ ИЛИЋА, ВИТЕЗА
СРПСКЕ МУЗИКЕ

Одлазак великана музичке сцене

Композитор Александар Сања Илић, оснивач и вођа групе Балканика, напустио нас је 7. марта 2021. године у Београду. Чајетинска публика ће га посебно памтити по спектакуларним концертима одржаним на Краљевом тргу на Златибору, а захвалност што је својим делом чинио животе бар мало лакшим и лепшим изразила је признањем – Витез српске музике којим га је 2013. овенчала Општина Чајетина.

Сања Илић је рођен у Београду 27. марта 1951. године. Био је српски композитор и архитекта. У музици је, може се рећи, досегао „звездано небо“.

Са само дванаестак година, написао је музику на текст Душка Радовића коју је изводио Драган Лаковић, са шеснаест година написао је композицију „Песник мира“ коју је певала Лола Новаковић с којом је Југославија требало да се представи Евровизијском аудиторiju 1968. Већ осам година доцније његову композицију „Бај, бај, бај“ извела је Бисера Велетанлић на том истом фестивалу, али тада у Опатији. У међувремену, 1975. године, дипломирао је на Архитектонском факултету у Београду.

Као младић је наступао у саставу Врагољани, а затим у групи Сан. Седамдесетих година XX века компоновао је музику за химну фудбалског клуба „Црвена звезда“ на текст Љубивоја Ршумовића. Његова песма „Хало, хало“ у извођењу групе Аске представљала је 1982. Југославију на Песми Евровизије, а песма „Принцеза“ у извођењу Слађане Милошевић и Даде Топића била је кандидат на југо-

словенском избору за Песму Евровизије две године касније.

Групу Балканика основао је 1998, а први концерт су одржали 26. јуна 2000. Са Балкаником је наступао на концертима широм све-

та. Представљао је са тим бендом Србију на Песми Евровизије 2018. у Лисабону, а његова песма „Нова деца“ је ушла у финале тог телевизијског надметања. Ушла то, компоновао је музику за многе ТВ серије, филмове и позоришне представе.

Након одржаног концерта на Краљевом тргу јула 2016. године о свом раду је рекао: „Ја мислим да је то мој немирни дух који стално воли нешто ново да ради. Чак и кад сам се бавио, много давно, само поп-рок музиком, ја сам стално тражио нешто ново, поготово кад се појавила електроника у музици. Слобо Марковић и ја смо у њој били пионири. И дан-данас ми је електроника најважнији део и најдража прича у концепцији Балканике. Она се не осећа много јер је на хумани начин урађена, али ти звуци који се у позадини чују и праве целокупну причу, то је оно што се мени допада и то је оно што покушавам сваки пут да представим на некакав нов начин. Желим да све оно што радим буде заиста до краја поштовано, умивено, дотерано, пажено и мажено и да се тек тад представи публици“.

Међу многобројним наградама и признањима за дела овог врсног музичара налази се и „титула“ Витеза српске музике, које је 2013. године добио на Видовданским свечаностима Општине Чајетина.

„Ово ми је нај... нај... не могу да нађем реч. Али ово је нешто што је најправије. Не постоји ни реч „најправије“ у српском језику, међутим, то је појам која обухвата све оно што сте урадили у животу. Једноставно, ја сам одушевљен“, рекао је Сања Илић том приликом. **М. Р. Л.**

СЕЋАЊЕ: МИЛУТИН ДЕДИЋ 1935 - 2021

Кућа за облаке

Свако испишује редове своје књиге која ће га представити смртницима и Оном који ионако све зна. Милутин је то радио озбиљно: његови чудесни дневници у свескама опточеним кожом низали су се на полици поред врата тескобног а светлог стана при врху дугачке тринаестоспратнице што штрчи на углу Владетине и Улице 27. марта, надамак београдског парка Ташмајдан. Своје дневнике смерао је да преточи у књигу, у некакав повесни роман о себи и другима. Отуда је и ревносна страст којом их је писао, осликавао и ређао по временском следу.

Насред зида држао је неугледан цртеж у прашњавом раму, а при дну се назирало – 1951. година. Неугледна далматинска калета, његов први рад, ту је по аманету матере која је умела да препозна таленте синова: код Милутину је препознала ликовност, код млађег Арсена приврженост

музици, и подстицала их колико је могла и како је умела. Имао је само седамнаест година када су га ветрови узели у наручје, али никад није помишљао да одустане и да се врати. Јер, јесте му Шибеник остао у срцу, али му је Србија све време у души: живео је у Београду и био житељ света.

Милутин се посветио историји уметности, а Арсеније је постао један од највећих шансоњера и лирски песник у негдашњој Југославији. Старији брат је био хроничар Хиландара и сведок душе, а млађи будио чежњу. Отишли су обрнутим редом, али ће их, свеједно, заувек памтити, а Златиборци и по томе што је пре седам година Милутин учествовао на овдашњој ликовној колонији и стекао безброј пријатеља и поштовалаца.

Нек му је лака земља.

З. В.

ДРАГОЉУБ ЂУРИЧИЋ: СЕЋАЊЕ
И ПОСЛЕДЊИ ПОЗДРАВ

Ода пријатељству за бубњеве и оркестар

Прерано смо остали без пријатеља који је увек био уз нас кад год смо нешто значајно радили на Златибору, који нас је својом енергијом бодрио и давао нам снагу да не посустанемо, чији су се бубњеве чули широм Србије и региона, а и шире. Заувек ће остати у срцима Златиборца који су га волели, поштовали и с радошћу дочекивали на новогодишњим слављима, али и када је требало дати подршку учесницима моје за изградњу наше „Голд гондоле“.

СКАДАРЛИЈСКА ПРИЧА ПРЕД
ЧАЈЕТИНСКОМ ПУБЛИКОМ

Ружине руже из боемске четврти

Скадарлија је једна од најлепших прича старог Београда, једна од најлепших прича душе, јер ту су многи песници, писци, сликари, деценијама долазили, проводили дане и ноћи, дружили се...

Овако почиње причу глумица Љиљана Јакшић након представе „Скадарлија“ која је после дуге корона-паузе одиграна 26. фебруара у Дому културе у Чајетини. Публике је било довољно да глумичин труд и врцава игра буду награђени преко потребним смехом као универзалним леком, и за једне, и за друге.

Иначе, представа је рађена по тексту књижевнице Исидоре Бјелице, а у представи је коришћен материјал књиге Косте Димитријевића „Романтично боемска Скадарлија“. Жеља писца била је да ова необична а битна културна баштина не подлегне заборава. У деловима представе изне-
сти су историјски подаци о настанку Скадарлије, улице и кафана, који су прекидани причом из прве руке коју приповеда Ружа, кафанска продавачица ружа, чије су мајка, бака и прабака такође продавале руже у Скадарлији и знале све тајне наших, али и светских уметника који су многе ноћи и дане проводили уживајући у њеним чарима.

– Толико је незаборавних догађаја, теревенки, љубавних прича... свега! Стеван Сремац је у Скадарској улици записивао духовитости које је чуо за кафанским столовима

па је то касније уткао у оно што је писао. Скадарлија је, заиста, неизрецива! О њој би се на много начина могло говорити. Ја сам већ двадесет година глумица у тој оазису и као дама Скадарлије, у дамским костимима тамо дочекујем и поздрављам госте, странцима објашњавам шта је све та четврт била некада, колико је значајна за нашу културно-боемску традицију и неизоставно изрецитијем песме Ђуре Јакшића, Диса, Ујевића, Десанке... Понекад говорим и афоризме, понекад неке духовитости, отпевам нешто... Скадарлија се данас доста разликује од оне некад. Ја сам овде, у овој представи, кроз

„предавање“ покушала да кажем по нешто од тих историјских чињеница, а кроз лик Руже да мало разгалим и насмејем публику. Јер, гости Скадарлије су и политичари, спортисти, песници, и случајни намерници са разних страна света. Тамо се данас славе пунолетства, венчања, неки важни датуми, годишњице брака, одласци у пензију... – објашњавала је глумица.

Ова представа се игра од 2011. године, што довољно говори о утиску који оставља на публику. На Фестивалу малих и експерименталних сцена у Сарајеву освојила је прву награду 2015. године, а поред градова у Србији гостовала је и у иностранству.

– Част ми је и задовољство да сам део ове скадарлијске приче – рекла је на крају разговора Љиљана Јакшић, дама с ружама.

Мирјана Ранковић Луковић

МИЛОСАВ РАДИБРАТОВИЋ: ПЕСНИК,
ПИСАЦ, ХРОНИЧАР

Што ми слику не остави ђедо

У издању библиотеке „Љубиша Р. Ђенић“ из Чајетине недавно је изашла нова књига Милосава Радибратовића под називом „Што ми слику не остави ђедо“. Овај песник, завичајни хроничар и приповедач поново је својим пријемчивим стилем успео читаоцима да ослика време прошло и садашње, а логичним следом предочи и оно будуће.

Милосав
Радибратовић

Помало жал за старим временима која, иако почесто чемерна, знадоше за ред, чест и част, осликава се у наслову његове нове збирке прича. Реч је о тринаестој књизи овога писца из Рожанства који је о свом месту и певао, и причао, остављајући те праве вредности у аманет генерацијама које долазе. О самом имену књиге, помало сетном, писац каже:

– Основни мотив за овакав наслов ми је био тај што ме је жалостило што немам одакле да црпем податке осим нешто мало усмених предања о прецима који су ту живели, тако да сам обухватио и два ђеда која нисам запамтио. Један је погинуо у Великом рату а други је умро 1926. године.

У овој књизи Радибратовић је забележио неке њему упечатљиве приче безброј пута препричане, као и лично доживљене догађаје. Није пропустио да ода заслужену почаст двојници стваралаца златиборског краја, писцу Михаилу Ђуповићу и вајару

Владимиру Митровићу, а једна од посебно упечатљивих је и приповест о сирогојнским плетиљама.

– Владе Митровић је радио бисту „Плетиље“, што је с његове стране веома лепо, али ја ни данас не знам ко је дошао на идеју да је постави баш на Златибору? У реду, Златибор је наш, али... У Сирогојну је постављена једна лепа биста „Преља“. Преље никад нису биле у Сирогојну, а плетиље – оне су пронеле славу Сирогојна и плетења, чиме су и заслужиле да им се та средина ваљано одужи. А било би логично да им се тај споменик постави тамо где су долазиле, седеле, одмарале, радиле – прича Милосав.

О Рожанству се, каже писац, има зашто и писати. Оно је пре десет година бројало више од стотину просветних радника, а двеста житеља је са магистратима или докторатима. Имало је Рожанство и ратника са највишим одликовањима попут Карађорђевог звезде, коју је заслужено добио и пишчев прадеда, имало је и има добрих домаћина, а о њима ће можда бити говора у наредној збирци коју већ вредно приводи крају. Што се тиче збирке „Што ми слику не остави ђедо“, нада се да ће доћи час када ће је достојно представити читалачкој публици.

М. Р. Л.

Златиборке предводиле Србију до најуспешније сезоне

Предвођена сестрама Илић са Златибора, селекторком Мином и такмичарком Ањом, репрезентација Србије у нордијском скијању имала је најуспешнију сезону.

Захваљујући успешном раду у смучарском клубу "Звезда" Мина Илић је у новембру постављена на место селекторке репрезентације Србије. Према њеним речима, резултати који су уследили били су неочекивани:

– На крају сезоне морам бити пресрећна, јер после свих проблема са короном, успели смо да се изборимо са тим, јер ми је први и основни циљ био да сви такмичари остану здрави, а након тога су дошли и резултати. Ја сам дошла на ову позицију у новембру, и да ме неко тада питао да ли ћемо све ово успети у том скућеном периоду, не бих ни ја била сигурна, а и драго ми је што сам за кратко време успела да вратим нордијско скијање на пут којим треба да иде и што смо га поставили на место најуспешнијег зимског спорта у Србији. После дуго времена остварили смо неке резултате на које можемо сви да будемо поносни.

Српски смучари учествовали су током зиме на три трке Светског купа – Рука, Давос и Дрезден, где су Ања Илић и Маида Дрндић освојиле 18. место у спринту. Ово је био подстрек за наставак сезоне и највећи успех српског смучања – 21. место за тандем Илић – Дрндић на Светском првенству у Оберсдорфу. Осим Ање Илић, у репрезента-

цији на светском надметању били су и Андреа Марковић, Милош Милосављевић и Ђорђе Пауновић из клуба „Звезда“, и Милош Ђорђевић из смучарског клуба „Златибор“, уз смучаре из клубова „Пештер“ и „Ревуша“.

– Невероватна трка, постоје дани када се све поклопи као што се нама догодило. Иза себе смо оставили земље које су велесиле у скијању и нико није могао да поверује шта смо урадили, па ни ми сами – каже Мина Илић.

Ања Илић је успела да одвоји приватни однос са сестром селекторком,

а наступ са најјачом светском конкуренцијом значи је такмичење против својих узора. Као круна сезоне стигла је бронзана медаља у Балкан купу, где је серија трка завршена претпоследњег мартовског викенда у Турској, а циљ је потврда олимпијске норме.

– Када сам дошла на Светски куп и Светско првенство видела сам некога ко је био мој узор када сам уопште и помишљала на скијање, Терезу Јохау, и гледала шта она ради, или како се загрева да бих то применила и у свом скијању. Најјачи утисак ми је балканска

Тренинзи са новим надама

Иако је и сама млада, Ања Илић је свесна да може да утиче на децу која тренирају нордијско скијање на Златибору

– На сваком тренингу који одрадим на Златибору са том децом трудим се да им дам неки савет, да возим са њима јер желим да међу њима откријем некога ко ће ме наследити када ја завршим, уз лични жељу да тај „неко“ буде са Златибора.

медаља, треће место у укупном пласману. Њено освајање ми је био и главни циљ ове сезоне. На финалним тркама је била велика борба јер су све девојке биле одличне, јер ипак је ово предолимпијска година тако да ми је је ова медаља најдража – каже Ања, док Мина додаје да је завршна трка сезоне била веома напета:

– Много стреса, пре свега финале Балкан купа сваке године доноси посебну драж и притисак на све тренере јер је циљ свакога да узме једну од медаља у предолимпијској години, па су све такмичарке биле максимално спремне. Чак 12 девојака је било на подијуму на некој од трка током сезоне. У последњој трци смо имали и среће да Ања дође до трећег места. Поред тога, Маида је била пета што је одличан резултат, па у години каква је ова морамо бити презадовољни.

Временски услови и коронавирус учинили су да се ове сезоне на Златибору одрже трка Балкан купа и ФИС трка Звезда куп, али се за лето спремају трке на ролерима. ■

УСПЕШНО ЗАВРШЕНА ОСНОВНА ПЛАНИНАРСКА ОБУКА

И за спорт, и за безбрижну шетњу

Од 26. до 28. марта 2021. године у Чајетини је организована Основна планинарска обука у коју је узео локални планинарског клуб по програму Планинарског савез Србије, а обухватала је десет наставних тема из области планинарства:

1. Историја планинарства
2. Планинарска организација
3. Припрема за одлазак у планину
4. Основе топографије
5. Кретање у планини
6. Планинарска опрема

7. Основе метеорологије
8. Опасности у планини
9. Планинарска етика и заштита планина, и
10. Прва помоћ

Одржано је десет часова теорије и три часа практичних вежби, а из Планинарског клуба „Торник“ било је 22 полазника.

– Имали су прилику да током предавања и вежби освеже своја знања и науче нешто ново – каже Марко Џамбасовић који је био један од предавача.

– Стечена знања потврдили су успешно урађеним тестом на крају обуке који је и нама био потврда да смо урадили добар посао. Сви учесници показали су висок ниво знања на тесту и сви успешно завршили Основну планинарску обуку. Оно што им се допало и у чему су се посебно добро сналазили биле су практичне вежбе из топографије, планинарска опрема и везивање чворова.

Предавачи су били Марко Џамбасовић МБ778 – водич, Дејан Томић МБ548 – водич, и Марко Луковић, члан.

ОДБОЈКАШИЦЕ „ЗЛАТИБОРА“ ЗАВРШИЛЕ СЕЗОНУ НА 4. МЕСТУ

Најбољи пласман од оснивања

Победом на гостовању екипи „Смеч 5“ са 3:1 (24:26, 25:14, 25:22, 26:24) одбојкашице Златибора су завршиле сезону као четвртопласирани тим Прве Б лиге првенства. Чајетинке су првенство завршиле са 49 освојених бодова, а са учинком од 16 победа и шест пораза. Ово је најзапаженији резултат клуба у скоро две деценије постојања, и значајан напредак у односу на претходну сезону, када су биле петопласиране.

У завршним рундама Чајетинке су успеле да на свом паркету савладају „Зајечар“ са 3:0 (25:11, 25:14, 25:13), и да два пута у два дана победе ФОК, оба пута с резултатом 3:0, али су поражене на гостовању „Црно-белима 011“ са 3:1, што им је био други пораз од ове екипе у сезони.

Испоставило се да су, уз два пораза у мечевима са лидером, можда пресудни моменти сезоне по Чајетинке биле две утакмице на домаћем терену у којима су поражене

Значајан напредак у односу на претходну сезону

од директних такмаца – „Црно-белих 011“ и „Ваљева“ – иако су у оба меча водиле са 2:0 у сетовима.

У виши ранг иде неприкосновена „АС Батајница“ (са 21 победом у 22 утакмице), док је за 2. место до последњег тренутка вођена борба између „Црно-белих 011“ и екипе „Ваљева“.

У последњем колу „Црно-беле 011“ су као гошће савладале „Зајечар“ (3:0), а „Ваљево“ је на свом паркету надиграло „Гимназијалац“ (3:1), тако да су обе екипе биле изједначене са по 55 бодова, с тим да Београђанке прелазе у виши ранг због бољег сет-количника, односно два изгубљена сета мање.

„ЧАЈЕТИНА“ ПОБЕДОМ ЗАПОЧЕЛА ПРОЛЕЋЕ

Почетак који обећава

У првој утакмици пролећне полусезоне у Златиборској окружној лиги фудбалери „Чајетине“ су као домаћини савладале „Котроман“ са 4:0 (0:0). После првог полувремена није деловало да би домаћи тим могао доћи до овако убедљивог тријумфа. Имали су више лопту у поседу, створили више прилика, али су се гости успешно бранили, а једном су и озбиљно запретили голу Чајетинаца.

Већ на самом старту другог дела домаћи тим је повео голом Марка Костадиновића, а потом преузео потпуну иницијативу. За свега пет минута „Чајетина“ је с три гола потврдила победу: у 70. је Бранко Божовић крунисао контранапад свог тима, само

минут касније и Александар Савић је затресао мрежу, а у 75. минуту је прецизним ударцем главом погодак постигао и Ненад Ерић, повратник у редове „Чајетине“.

Састави екипа:

ФК „Чајетина“: Рољ, Деспић, Милосављевић, Дедић, Лазовић, Станић Ж, Ерић, Бојић, Божовић, Костадиновић, Савић. На клупи су своју прилику чекали Кокоровић, Радовић, Михајловић, Нинчић. Тренер: Драган Вујовић

ФК „Котроман“: Тадић, Томашевић, Ђокић И, Станић С, Цветић, Даниловић, Радишић, Стефановић, Глибетић, Јакшић и Џукавац. На клупи: Ђокић У, Јакшић, Нешовић, Бошњаковић и Марић. Тренер: Драгомир Лазић

КМФ „ЗЛАТИБОР“ ОСИГУРАО 2. МЕСТО У ЛИГИ

Велики мали фудбал

Чајетинци су на свом паркету савладали „Браћу Неђић“ из Осечине са 5:3 (2:2). У веома садржајној и борбеној утакмици оба тима су од почетка показала жељу за надигравањем. Пресудни период утакмице догодио се у последњих петнаестак минута, када је домаћи тим са три гола у низу стекао недостижну предност. По два гола у домаћој екипи постигли су Жељко Костадиновић и Дејан Филиповић, а један Милан Зековић. За госте голове су постигли Филип Мркоњић, Миливоје Бајић и Ђорђе Богдановић.

Уследио је тријумф и на гостовању у Пријепољу над екипом ПП 192, са 2:1. Стрелци су били Александар Драговић и Дејан Филиповић. Чајетински тим је у дворани Спортског центра „Чајетина“ савладао екипу „Флеша“ са 9:2 (4:1); четири гола за домаћине постигао је Жељко Костадиновић, два Милан Зековић, а по једном су се у стрелце уписали Александар Петровић, Дејан Филиповић и Александар Драговић. Оба гола за госте постигао је Јован Ивановић.

Златибор је стекао недостижну предност над најближим пратиоцима, док је раније водећу позицију и пласман у виши ранг обезбедила „Бајина Башта“, од које су Чајетинци поражени у сва три ово-сезонска дуела.

Са две победе у дуелима с најближим пратиоцима екипа са Златибора обезбедила је вицешампионску позицију у својој групи

АЛЕКСАНДАР РАДИШИЋ ПОБЕДНИК ФОТО
КОНКУРСА „СРБИЈА БЕЗ БАРИЈЕРА“

Златибор до Токија

Његова
фотографија
„Лукин и Софијин
први рођендан“
освојила је 1.
место, па је
тим поводом
присуствовао
и пријему у
„Палати Србија“

Чајетински параатлетичар, Александар Радишић, победио је на фото-конкурсу „Србија без баријера“, који је поводом Међународног дана инвалидских колица (1. март), организовала Национална организација особа са инвалидитетом уз подршку Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања (Сектор за заштиту особа са инвалидитетом). Његова фотографија „Лукин и Софијин први рођендан“ освојила је 1. место, па је тим поводом присуствовао и пријему у „Палати Србија“ код ресорне министарке, професорке др Дарије Кисић Тепавчевић. Овом приликом је, уз награду за поменути фото конкурс, одржана и додела награде „Једнаки“.

Међународни дан инвалидских колица обележава се од 1. марта 2008. године. Тим поводом организују се различити догађаји и активности широм света, а корисници инвалидских колица промовишу позитиван утицај који то помагало има на њихов живот. Награде су уручили ресорна министарка, њена помоћница Биљана Барошевић, Дејан Матић, вршилац дужности директора Управе за заједничке послове републичких органа, као и Ивана Јовановић, извршна директорка НООИС-а.

Сем бављења спортом, Радишић је и водећи човек пројекта „Златибор без баријера“, који је већ неколико година усмерен ка побољшању положаја особа са инвалидитетом нашег краја

и подизања свести јавности о њиховим потребама. Кроз тај пројекат је спроведено низ активности – од хуманитарне акције рециклаже сакупљених пластичних чепова, до прављења прилаза око рампи испред јавних установа, као и спуштања ивичњака на златиборским улицама.

Читав тај пројекат организује Удружење грађана „Инклузија особа са инвалидитетом“, са Златибора.

Иначе, Александра крајем марта очекује прво такмичење у овој години, које ће бити одржано у Пули, где би пласманом требало да потврди учешће на Параолимпијским играма у Токију. ■

Каратисти на семинару у Јагодини

Другог викенда у марту организован је судијско-лиценци семинар за клубове из централно-западне Србије. Комплетан програм семинара одржан је у спортској хали ЈАССА, у Јагодини.

Карате клуб „Рујно“ је присуствовао обавезној годишњој едукацији и обнови тренерских лиценци, па је семинар похађала и тренер клуба Слађана Вуловић. На том скупу су, поред тренера

и судија, учествовали и такмичари, јуниори и сениори, који се спремају за предстојеће Светско првенство, коме ће домаћин бити Република Србија, односно град Зрењанин.

Ово је било прво окупљање у овој години, а протекло је с надом да ће 2021. бити успешнија за спортисте у сваком погледу.

Десет кола пре краја Линглонг Суперлиге Србије играчи „Златибора“ налазе се у тешкој позицији. Иако су месец започели победом против „Младости“, уследили су поразима од екипа из доњег дела табеле, а на клупу се врати Предраг Ристановић.

Чајетински тим је у зони испадања са 21 бодом, 12 мање од прве екипе која је на сигурном месту. Ипак, победа против „Младости“ у Лучанима улила је наду да чајетински тим уз лакши распоред може освојити довољан број бодова. Стрелци за победу у Лучанима били су Ненад Севић и Стефан Вукић, што је био први тријумф са тренером Љубомиром Ристовски.

Овај „брејк“ није потврђен на домаћем терену јер је у следећем колу „Напредак“ победио у Ужицу. Чајетинци су били бољи тим, имали више шанси, али је контранапад гостију у финалу меча пресудио да важни бодови оду у Крушевац, мада су на том мечу су представници „Златибора“ били с разлогом незадовољни суђењем.

Пред меч са „Партизаном“, први у историји клуба на стадиону београдских црно-белих, екипа је имала проблема са спровођењем тренинга јер због снега није могла да користи оне на Швајцарији, па су решење нашли у дворани Спортског центра Чајетина. Испоставиће се да је убедљива победа Партизана 5:1, који је потврдио одличну форму била последњи

„ЗЛАТИБОР“ У НЕЗАВИДНОЈ СИТУАЦИЈИ

Фудбалске муке

Чајетински тим је у зони испадања са 21 бодом, 12 мање од прве екипе која је на сигурном месту

Потписано је 11 стипендијских уговора са талентованим играчима из кадетске и пионирске селекције

меч на клупи за тренера Ристовског, са којим је клуб прекинуо сарадњу. Улогу шефа стручног штаба је поново преузео Предраг Ристановић, који је водио екипу у првих 10 кола, а у међувремену је обављао улогу спортског директора.

Ни трећа промена на клупи није превише помогла јер је до победе у Ужицу дошао „Јавор“ (0:2) и тако оставио Чајетинце у веома неугод-

ном положају. Тренер Ристановић после меча није скривао незадовољство третманом који његов клуб има у лиги:

– Колико видим, неко је већ одлучио да Златибор мора да испадне из лиге. Не само због ове утакмице, већ и претходних. Значи, „Златибор“ мора да испадне и, како ја то кажем, интернационалци су најбољи зналци да то и одраде. То је мој коментар не само на

ову утакмицу, већ и за претходне овде одигране и није чудо што је кивна мала група навијача која гледа сваку утакмицу овде. Није то због „Јавора“, ништа о њима ружно не причам, али данас можемо да констатујемо да Златибор испада из лиге. То је решено на неком другом нивоу, а не на терену.

Пауза за утакмице репрезентације искоришћена је за потписивање 11 стипендијских уговора са талентованим играчима из кадетске и пионирске селекције. У присуству родитеља прве уговоре који ће важити до навршених 18 година потписали су Ђорђе Баћковић, Лука Младеновић, Вељко Гордић, Сава Јеремић, Вељко Мудринић, Михаило Радовић, Борис Вукомановић, Милош Браловић, Војин Чумић, Огњен Радишић и Матеја Величковић. Дечаци рођене 2005. године и млађе водио је тренер кадетске селекције Дарко Видић, а координатор млађих селекција Владимир Мудринић каже да овај потез показује бригу чајетинског клуба о будућности.

Младе фудбалере Златибора поздравео је и тренер првог тима Предраг Ристановић уз поруку да ће убудуће бити на тренинзима и са сениорима, а на потписивању су добили клупске календаре. Према планираном распореду, за кадете и омладинце „Златибора“ такмичење у другој лиги Западне Србије почиње 10. априла, почетком априла требало би да стартују и петлићи у Окружној лиги, док су пионери одиграли два кола у Првој лиги Западне Србије. ■

Треће место за Радишића у Пули

На параатлетском митингу одржаном у Пули („Кроација опен“) Александар Радишић заузео је 3. место у укупном пласману. Чајетинском параатлетичару ово је било прво такмичење у 2021. години, уједно и прва овогодишња медаља. Такође, чајетински такмичар је додатно побољшао свој досадашњи лични рекорд, који је сада бољи за око 1.5 метара (28.79 метара).

– Презадовољан сам оствареним резултатом, мој резултат је званично 8. на свету. Похвалио бих свог тренера, Ивану Зубер, која је одржала одличан посао. Такође, захвалност директору „Хотела Олимп“, Мићу Илићу, који ми је обезбедио услове за тренинг у теретани, као и директору „Спортског центра Чајетина“, Николи Смиљанићу, који ми је омогућио да тренирам на помоћном те-

рену „Швајцарије“. Наравно, ту је и Општина Чајетина, која ме подржава од почетка спортске каријере – каже Радишић

Овим резултатом додатно се приближио пласману на Параолимпијске игре у Токију, а ускоро ће бити објављена и нова ранг-листа која би то могла и дефинитивно да потврди.

– Већ 1. априла ће се знати персоналне квоте, али сам свакако ближи Играма у Токију и најизвесније је да ћу узети учешће на њима. Иначе, 15. маја ме очекује Првенство Србије у Крушевцу, које ће се такође бодовати са светску ранг-листу. После тога, почетком јуна очекује ме Европско првенство у Пољској, где ћу сигурно учествовати, а потом се надам да ћу крајем августа бити и на поменутиим Параолимпијским играма.

ЗЛАТИБОРСКЕ
ВЕСТИ

Издавач

Агенција за издавачку делатност и маркетинг „Мали Ђира“

Главни и одговорни уредник
Милић Симић

Редакција
Мирјана Ранковић Луковић
Мирослав Весовић
Данка Миловановић
Иван Јанковић
Мирослав Јевремовић

Штампа
Графос Ужице

Тираж
1.500 примерака

Контакт
064/117-15-99
e-mail: simicmilic@mts.rs

ISSN-2406-2405

КОШАРКАШИ „ЗЛАТИБОРА“ МЕЂУ ОСАМ НАЈБОЉИХ У ДРУГОЈ АБА ЛИГИ

Историјски успех

Месец март 2021. године памтиће се по највећем успеху у историји Кошаркашког клуба „Златибор“ – пласману међу осам најбољих тимова Друге АБА лиге. Ипак, опомена пред завршницу сезоне су везани пораз, како у регионалном такмичењу, тако и у Кошаркашкој лиги Србије.

Залиха победа која је остварена у првим месецима испоставила се као пресудна да се Чајетинци нађу међу првих осам екипа у АБА2 лиги. На трећи турнир који се од 1. марта одржавао у Сарајеву отпутовало се са пет победа, али је уследио пораз на првом мечу од „Ловћена“, а велики губитак је био повреда Немање Протића који је, испоставиће се, паузирао месец дана.

У другој утакмици сарајевског „балона“ остварена је победа са 107:101 против „Младости“, великог ривала из домаћег првенства. Против лидера КЛС-а „Златибор“ је пружио једну од најбољих партија у сезони, са тактиком да се противник нападне раним шутевима, трчањем и транзицијом. Сви играчи су дали свој допринос, капитен Ризнић је помагао Воркапићу на месту плејмејкера, а најбољи стрелци били су Кутлешић са 22 поена, Мекој са 19 уз 13 скокова, и Папић са 15 поена. Општа оцена свих који су гледали пренос овог меча је да су „Младост“ и „Златибор“ одиграли можда и најбољу утакмицу у овој сезони АБА2 лиге, а са укупно 208 поена то је трећи меч у историји такмичења по ефикасности.

Пут до снова

Тријумфом против Земунаца постало је јасно да се „Златибор“ налази на домаћем плеј-офа, за који му је потребна још једна победа. Она је изостала на мечу против сарајевских „Спарса“, домаћина турнира који је убедљиво славио, али је као позитивна ствар са овог меча закључак да млади Лазар Јокисмовић може да се носи и са најачом конкуренцијом, у виду најбољег центра лиге Кенана Каменаша.

Очекивало се да та једна победа дође баш на Златибору, где је на првом турниру чајетински тим остварио три тријумфа у четири меча. Ипак, на лошу форму су се надовеза-

ли и изостанци Бојана Станојевића и Алексе Чабрила због коронавируса, док је са прве утакмице одсуствовао Андрија Марјановић, а са прве две Иван Тмушић. Најпре је неугодна екипа „Горице“ била боља од „Златибора“ (72:57), а онда и „Подгорица“ (79:76), мада је судијска комисија лиге признала грешку арбитра у последњем нападу Подгоричана која је ишла на штету Чајетинаца. У трећем мечу против МЗТ-а „Златибор“ је повео са 30:14, али је поново дошло до пада у игри, што је искористио представник Северне Македоније.

Четврти чин

А онда је, у складу с прописаним епидемијским мерама, на Златибору завршен четврти, последњи турнир лигашког дела 2. АБА лиге у коме су

одиграни мечеви 11, 12. и 13. кола. У дворани Туристичко рекреативног комплекса на Златибору, 14 екипа из 6 земаља региона, одиграло је 21 утакмицу уз директан пренос на Арена спорт каналу. Након овог турнира сазнало се осам учесника плеј-офа који ће на наредном турниру (средном априла) одлучивати о шампиону, учеснику 1. АБА лиге наредне сезоне.

Парови четвртфинала су „Студентски центар“ – „Слобода“, „Спарс“ – „Златибор“, „Борац“ из Бања Луке – „Подгорица“, „Младост“ Земун – МЗТ Скопље, а парови плеј-аута су „Работнички“ – „Хелиос“ и „Ловћен“ – „Сутјеска“. Четвртфинале, полуфинале и финале играће се у једном

месту, а све фазе такмичења играће се на две утакмице на разлику. Подсећања ради, „Златибор“ је након одржавања турнира у Бања Луци и Сарајеву једини који је два пута домаћин овог такмичења, а у прилогу томе је добра организација и добри услови за реализацију овако значајног турнира. Уз поштовање свих епидемијских мера такмичари, али и судије турнира, имали су прилику да се возе Голд гондолом и упознају лепоте.

– Лепо би било да смо тај највећи успех клуба прославили са једном победом, али врло је тешко играти без плејмејкера. Ми смо збиља врхунски отворили утакмицу, имали смо у једном тренутку чак 16 поена предности, међутим то се врло брзо истопило. Воркапић је ушао у „црну зону“ са фауловима, и док су Кутле-

Отворен пут у суперлигу

Између два сета АБА2 утакмица, кошаркаши „Златибора“ одиграли су четири меча у Кошаркашкој лиги Србије, али су уписали чак три неуспеха. „Младост“ се реванширала за једини пораз у домаћем првенству и претходни у Сарајеву победивши са 104:86, ефикасан је био и „Динамик“ који је славио код куће 95:79, а до бодова се није стигло ни у Лазаревцу против „Колубаре“ која је победила 97:90.

Победа која је прекинула црну серију стигла је у Крагујевцу против „Радничког“ када су Чајетинци дошли до 17. победе резултатом 84:80. У последња три кола првенства „Златибор“ ће се борити да задржи треће место које води у Суперлигу где има предност у односу на „Нови Пазар“. Серију гостовања Чајетинци настављају у Крајеву против „Слоге“, да би такмичење завршили са утакмицама против „Тамиша“ (6. априла) и „Вршца“ (10. априла) у дворани Спортског центра Чајетина.

оснивању пре 41 године, до успеха у конкуренцији клубова из бивше Југославије. Уз то, Недовић је истакао важност квалитетног рада у екипама ван Београда:

– Честитам и екипи, управном одбору и целокупној општини Чајетина на највећем успеху за клуб. Оно што је важно и што ми је драго је да центар кошарке у Србији није само Београд, већ се измешта и у друге градове. Ми у кругу од 20 километара имамо једну малу општину Чајетина, град Ужице чији се клуб такође пласирао у првих осам, а на шездесетак километара је и „Борац“ из Чачка који годинама игра на највишем нивоу. То је једна сјајна ствар, да се кошарка полако враћа у унутрашњост. Месец март 2021. године памтиће се по највећем успеху у историји кошаркашког клуба „Златибор“ – пласману међу најбољих осам тимова Друге АБА лиге. Ипак, опомена пред завршницу сезоне су везани пораз, како у регионалном такмичењу, тако и у Кошаркашкој лиги Србије. ■